

které měli být zničeny
 děti kašlali prach a síru
 smrt obcházela vše
 ale lidé byli šťastní
 protože je to tak správné
 Oni jsou také šťastní

malé děvčátko pohlédlo na květ
 byl umělý
 začalo plakat
 vykřiklo
 Co jste nám to udělali!
 vítr se ztišil
 a jen andělé a skřítci s elfy ji poslouchali
 věděli vše

utěšovali děvčátko
 zavedli ji do zahrad, kde bylo vše krásné
 živé, neumělé
 věděli, že zítra už nebude
 budou tam stát nová vysoká obydlí
 děvčátko stále plakalo
 ptáčci cvrlikali
 tušilo to
 přijdou všude se svými stroji

Co jste to udělali naší Zemi!
 křičelo děvčátko
 plakalo mezi květy
 všichni ji tělo
 andělé se slitovali
 vzali nezkaženou duši sebou
 do svých zahrad
 ostatní jen čekali
 až přijdou Oni.

Pod čarou

OBECNÍ VOLBY

Vzhledem k náhlému úmrtí starosty obce,
 pana Moskyta, se v nejbližší době
 uskuteční volby do tohoto postu. Nově
 zvolený starosta bude již šestým v pořadí.
 Horkými kandidáty jsou Arkuss Dettor,
 Griffin Linfalas, kroll Burbbag a Wulpin
 Zivrilová.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
 Klabzej Myšilov

LYŠKÁNORA 25

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
 Ponovorok 1049 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Semínko * Třaskatulův návrh * Trpasličí řežba *
 * Gorganské intriky * Démon Alkohol * Mrtvý prd ví * V letitém inkoustu * Kořala *
 * Wulpinina pohřební řeč * Novinky liscannorské * Pochod * Bibi vaří * Raananion *
 * Umělý květ * Pod čarou *

Motta tohoto čísla

"...V každý pořádný ženský je kus trpaslíka..."
 Melchizedech

"...Wulpíno, budeš mít bambíno?
 Jak to mám vědět? Dyť ty seš neschopnej..."
 Eodel a Wulpin Zivrilovi

"...U Melchizedecha nikdy nevíš, co vyvolá.
 Většinou jenom smích..."
 Krochta Moskyt

"...Já spím na posteli a osel na zemi, protože na
 postel by se dva oslové nevešli..."
 Eodel Zivril

Semínko

Darlen Moorhed, Třaskatul Drtinosa, Eodel Zivril

Dal jsem svému Tukanovi
 ke snídani semínko,
 on mi za to na podlaze
 snesl žluté hovínko

Chvilku jsem se na něj zlobil,
 tvářil se jak kakabus,
 Tukan můj mě na čas zlomil,
 že jde o magický trus

Svému ptáku dost jsem věřil,
 vždyť jsem si ho uhnětl,
 rozum jsem mu provždy svěřil,
 když se mi tak popletl

Tak se hrabu v ptačím lejně,

jelikož jsem zvědavý,
 chtěl jsem vždycky narvat stejně
 více magů do hlavy

Když přišel čas zaostření,
 odmítl jsem běžný brousek
 a ve věci vylepšení
 použil jsem hovna kousek

Z bobků síla už mi stačí,
 ač se tvářím váhavě,
 jen ať všichni ušklibači
 mají máslo na hlavě

Snad se cosi nevyvedlo,
 přesto dobrý byl můj cíl,
 spousta vlasů z hlavy slezlo,
 budu muset změnit styl

Příště budu mazat prsa,
 zkusím nové postupy,
 vystoupám až na nebesa,
 přijdu nejhůř o chlupy

Třaskatulův návrh

Toto je dopis, nalezený v pozůstalosti Eodela
 Zivрила

Eodeli,

situace v našem okolí začíná být
 neúnosná, dalo by se říct katastrofální. Agresoři
 nezůstali jen u slovních útoků, ale pozvedli proti
 nám i zbraně, o tom už jsi se přesvědčil na vlastní
 kůži. Navrhují proto řešit nastalou situaci po
 dobrém - přestat se rvát ve prospěch družiny a tím
 přestat chránit zadky druhých, vyjma vlastní
 sebeobranu.

Jako druhý padl hrdinskou smrtí v boji obecní hrobník Eodel Zivril. Trpaslík do posledního dechu kryl ohrožené pravé křídlo družiny semknuté v boji. Oba dva si jistě zaslouží řádný pohřeb na obecním hřbitově. Čest jejich památce. Tímto bodem se ruší bod č.3.

11. Stále častěji se vyskytují zprávy o smrti předáka ideologické rasistické organizace Bílá ruka, Alwynna. Jak známo tento na celém území Gwendarronu hledaný zločinec a nositel rasové nesnášenlivosti nikde nebydlí a nebyl dlouho nikým spatřen. Vzhledem k tomu, že letošní zima byla velice krutá a kromě toho se přemnožili vlci, je docela dobře možné, že Alwynn opravdu někde zdechnul hladu a zimou.

12. Hledá se obecní hrobník. Vzhledem k tragickému úmrtí Eodela Zivрила je tato funkce momentálně neobsazená. A co si budeme namlouvat. Prostým výpočtem dojdeme k tomu, že lépe placenou práci by hledal i velice výkonný dobrodruh asi těžko. Tisíc zlatých na ruku při nástupu do funkce a ročně další tisícovka, bez ohledu na to kolik pohřbů se koná. A postaráni se o malý liscannorský krchůvek mnoho práce skutečně nezabere. Tady se opravdu peníze válejí na zemi!

13. Na prodej je stavení po nešťastně zemřelém Nervoru Chinském. Jedná se o kamenný dům v perfektním stavu. Cena činí 6.000 zl. a nový majitel dostane i Nervorův zapečetěný odkaz.

14. Rodina Moskytova přijala dva služebníky. Jedná se o starší manželský pár - kuchařku Celebrínu a čeledína Brantda.

Pochod

Harez

*Jdem, a bůh je s námi, kráčíme smrti vstříc
Brzo už nové jizvy ozdobí nám líc*

*Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Kdo vůni krve znáš*

Zalezlý je jak pes v křoví, kdo zaslech pochod náš

*Tak potoky krve pro slávu potečou
Pro větší slávu boha nás k věčnosti zanesou*

*Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Kdo vůni krve znáš
Běž tam, kde velikost navěky vyzískáš*

*Svůj meč u pasu z nás každý nosí rád
Kdo má jenom okrasu měl by z cesty se nám dát*

*Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Kdo vůni krve znáš
Hled' a také zbrani svojí napít' rádne' dáš*

*Úpění a praskot kostí, krve bubláni
Věnujem našemu bohu nepřátel strádání*

*Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Tak strach se zahání
Se sklopeným ocasem před námi uhání*

*Tak žijeme bojem by bůh se viděl v nás
Kdo prolil potoky krve život nepropás*

*Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Bůh dohlédne na nás
Vždy rozsévát smrt na bojišti to je krása krás*

Bibi vaří

Z hobitů kuchařky Bibiány ze Šňupákova

Tyto recepty našla v pozůstalosti Bibiány její sestřička Infantiána, která se je rozhodla na památku Bibiány postupně publikovat v časopise Lyžkanora, neboť z důvodů okolností, které se dozvěděla kolem záhadné smrti své sestry příliš nedůvěřuje starostovi Vranigosti a nechce je proto publikovat v časopise jím vydávaným Vraní kosti. Bylo by škoda nevzpomenout si na hobitů pochoutky, kterými obšťastňovala Nurnskou družinu Bibi. Mnoho úspěchů v přípravě těchto pochoutek vám přeje Infantiána.

1. Hlemýžďi po Šňupákovsku - 4 hobitů porce jako hlavní chod

1 kopa hlemýžďů, hovězí vývar, sůl !, kartáček, máslo, nádivka

Plze v domečkách nech 1 hodinu vařiti, sced', vyber z domečků a okrájej ocásky t.j.měkké masíčko, to tvrdé nech bejt, plže posyp solí, promni a nech je v hovězí polévce 3 hodiny vařiti. Domečky propláchni a dej je do slané vody hodně vařiti, sced' vodou a asi třikrát je v čisté vodě se solí a kartáčkem k

Chinský, "Co je támhle to za chlapa?", a ukazoval při tom na jakéhosi elfa, který se stranou od ostatních cpal připraveným jídlem. "Hej, člověče", přistoupil k neznámému Krochta, "Kdo jsi a co tu chceš?". "Ughm, ughm", zakuckal se elf. "Fem svyšel, ve tu vije vkufina dohhodhuu a chvěl byf se pñihvásiť", promluvil pak s plnou pusou, až drobký létaly na všechny strany. "No, to je pravda", odvětil Krochta a vyklepá si vousy, "A co umíš?". "Umim stopovat", polknul elf, "A taky trochu léciť". "To by ses moh' hodit", pokýval hlavou čaroděj, "A jak se 'menuješ?". "Airon", vycenil zuby elf a nakrmil psa kusem libové šunky.

"Huráááá", vyřítíl se ze školní budovy houf dětí a začal se honit kolem bavících se rodičů. "Tatí, tatí", volal malý(á) ??? Moskyt, "Pan učitel je skvělý, vyprávěl nám o světě, a povídali jsme si, a každý měl něco říct o sobě a o své rodině a ??? Rugornský nevěděl, a pak pořad vykřikoval, a zítra se začneme učit číst a psát, a každý dostal svitek pergamenu, aby mohl cvičit...". "Dobře, dobře", pohládl svého potomka po hlavě Krochta, "Běž si raději hrát s ostatními, poviš mi to potom". 'Děti jsou opravdu naše radost', pomyslel si, když ??? zmizel mezi ostatními.

"Jsou to opravdu hodné děti", přistoupil ke starostovi řídící Rhandir, oťraje si čelo kapesníkem. "Jenom takové... divoké", dodal a usrl se sklenice červeného vína. "To mají v rodě", přátelsky poplácal učítele po zádech Krochta, "Jsou nespoutaní a svobodomyslní, jako jejich rodiče".

"A starosto", nahýbl se k čaroději Krochtovi, který se zase po dlouhé době objevil v hospodě U hrocha, Eodel, "Nedalo by se nějak zařídít, aby ty děti po ránu tolik neřvali. Já kvůli nim nikdy nemůžu dospát. Kdyby aspoň byla ta škola dál vod hospody". "No jo, škola", přidal se Trblot, "K čemu je vlastně taková škola? Když tě někdo praští palicí po hlavě, tak ti nepomůže, že umíš číst". "Nevymlouvej se", zasmál se Krochta, "My všichni stejně víme, že si nikdy do školy nechodil". "Náhodou chodil", bránil se trpaslík, "Nevymejšlej 'si". "Chodil tam uklízet", ozval se malý alchymista Detor, známý ožrala a milovník výbušnin. "No to řek' přesně ten pravej", zabručel Krochta, který je naopak známý odpůrce všech nekonfesionálních zbraní, vyjma vlastních kouzel.

"Prosím bych o ticho", vešel do lokálu elfí zloděj Griffin Linfalas. Družinici se na něj se zájmem podívali očekávaje, co zajímavého jim lupič chce. "Chtěl bych tu oznámit, že patnáctýho se tady budu loučit se svobodou, takže jste všichni zvaní, stejně jako na svatbu, která se bude pro jistotu pořádat až o týden později", prohlásil Griffin. Chvilí bylo ticho, než všichni stačili

vstřebat poddanou informaci, pak propukla vřava. "Ty kluku", volal Krochta, "Tak tys' konečně našel ženskou". I několik ostatních přispěchalo s gratulacemi, přestože někteří, jako například trpaslíci, dávali najevo, co si o ženách a rodině myslí. Inu, takových deset let žaláře udělá s mužem svoje.

Loučení se svobodou bylo skutečně velkolepé, Griffin dobře věděl, proč ho uspořádal celý týden před svatbou. Vřava také byla druhý den liscannorská náves prázdná, zvláště když Krochta, ještě z hadrem na hlavě, z pozice starosty důrazně naznačil řídícímu Rhandirovi, že dětem by rozhodně prospěl celodenní výlet do blízkého lesa.

Následný týden proběhl v rámci shánění dárků pro oslavence. Ale schylovalo se k více svatbám.

"Kroch áčku, někdo klepe, běž otevřít", zaslechl čaroděj hlas své ženy, cosi zabručel, odložil jistě zajímavou knihu a zamířil ke dveřím. Za nimi stál voják v zelenočervených barvách Gorganského království. "Starosta obce Liscannor?", zeptal se zdvořile, "Měl bych tu pro vás dopis od krále Gorandira. Král si dovoluje pozvat vás, jako představitele obce, jejíž obyvatelé mu prokázali dobré služby. Na svatbu princezny Arnúthien a královského velitele vojska Wrighramem. Pro vás a vaši rodinu je připraveno místo v paláci. Kromě toho je připravena rovněž oslava pro prostý lid, která proběhne ve městě na Hlavním náměstí". "Díky za zprávu", odvětil potěšeně Krochta, "Určitě přijedeme". "Tak já jsem pozván do samotného královského paláce", pomyslel si, když za poslem zaklaply dveře, 'To bude mít žena radost'.

"Vy můžete jet taky, ale musíte bydlet v hospodě. To já budu bydlet v hradu", vytahoval se Krochta hned navečer v hostinci U hrocha. "A proč zrovna von v hradu?", zeptal se již silně podnapilý Eodel. "Náč je zástupce obce", přinesl plnou náruč korbelů Jeremiáš, "A já budu taky v hradu, že 'sem se jako zúčastnil tý poslední taškařice". "Co?", chtěl se ujistit Krochta, "Ty seš taky pozvaný?". "Jo", potvrdil hostinský, "A starěj Drsouk taky, anžto ten byl na tý první výpravě". "To bude teda v hradě narváno", poznamenal Detor. "Ale podívat bysme se tam mohli", ozval se Trblot, "Už tady smrdíme skoro rok, navíc když bude Jeremiáš pryč, tak bude zavřená hospoda. A na takový slavnosti pro lid určitě bude nějaká zábava". "Jo, já tam hodim bombu", ozvalo se zpod stolu. "Něco na tom bude", zvedl hlavu ze stolu Eodel, "Dyž bude zavřená hospoda tak to tu stejně nemá váhu... eeeeeee vejšku".

Tu přítulnou slizkou kysu
Svíráme flašku plnou lihu
Vše je krásné, tak otevřené
Připíjíme na život, na touhu
Démon se směje
Je v nás, dělá si co chce
Zničí nás
My chcem víc
Mnohem víc
Démona lížeme, cucáme, srkáme, ležeme
Do sebe
On se směje
Směje se našim ránům
Naši beznaději

Směje se do očí
V lihu se svět točí
V jeho očích
Tak na zdraví
Ať slouží

Mrtvý prd ví

Eodel Zivril

Řeknu vám teď příběh tklivý
Mrtvý prd ví
řekl mrtvý
ještě v dobách,
kdy byl živý
O tom, co však
cítí mrtvý,
když je mrtvý,
živý prd ví,
a tak jenom hloupě civí

V letitém inkoustu...

*Rollanda Rugornská, rozená Rhyderská
(tento odkaz, sepsaný před lety a dávno
zapomenutý, předala paní Rugornská, vdova po
Jacobovi)*

V letitém inkoustu namáčím brk
ve snaze vypotit nějaký frk
po vzoru manžela, jenž verše psal,
když duši sužoval smutek a žal

Ubohý Eri a Rynničku malý,
oškliví vrahové otce vám vzali,
černě se zablesklo, čepel jak hřeb
ve dví pak roztrála ušatý leb

Orridor tajemství skrývá jak mrak,
mnohé však patrně z hrdinských ság,
z klepů a svědectví, jež obcí jdou,
o pravdu v putyce druzi se prou

Skončil se tatínkův života běh,
duše šla v pokoji na onen břeh
udělám tečku a odložím brk
a vy zas mordýřům podřežte krk

Kořala

Eodel Zivril

Prolej břítkou slivovicí prázdný břich,
ještě plnou placatici pod kožich,
na koně hod' po dvou sudech kořaly,
zítra v deset odjíždíme do dálí

Lepší je rum, nežli hrnek podmáslí,
aby se ti ruce tolik netřásly,
a každý meč, člověk, nebo brnění
ztratí tvrdost nepořádným kalením

Každý chlap si po ránu hned sklínku dá,
nebo radši dvě, ať tolik nepajdá
a nepřestane, pokud zrovna nemusí,
jako ty, náš notoriku Arkussi

Wulpinina pohřební řeč

Wulpin Zivrilová

Eodeli Zivriře,
vím, že náš vztah byl trochu vrtkavý a že
ani jeden z nás nebyl zpočátku nakloněn tomu
druhému.

I když sňatek, který jsme uzavřeli, nebyl
z lásky a každý z nás jsme měli pádný důvod, proč
sňatek uzavřít, tak věřím, že jsme si našli k sobě
cestu a mohli snad i žít šťastně a spokojeně i přes
narážky některých družiníků.

Neměla jsem sice k tobě zprvu příliš
dobrý vztah, ale postupem času, kdy jsem měla
možnost tě lépe poznat, jsem si tě oblíbila a
zamilovala a chtěla mít s tebou děti.

Věřím, že i tvůj vztah ke mně se zlepšil
a měl jsi mne alespoň trochu rád.

Slibuji ti, že našeho syna Eonna se budu
snažit vychovat stejně, jako bych vychovávala své
vlastní dítě, aby mohl, až vyroste, pokračovat ve
tvých šlépějích.

nároky. Pak jsou tu samozřejmě mí ministři, Lundin
z Borogu, Agon z Umuru a Sattor z Ghanu a
samozřejmě můj starý komoří Mlind, ti samí, co tu
byli již před XXX lety, když mi bylo usilováno o
život. A abych nezapomněl, je tu také syn mého již
dávno zesnulého bratrance Trimik. Ani nevím, jak
se vlastně o svatbě dozvěděl, nebo se toulá po
světě. Sám jsem o něm neslyšel asi patnáct let”.

“Měli bychom se asi mrknout do toho
lesa”, zakončil Krochta své líčení situace ostatním
dobrodruhům v hostinci U krůty. “No jo”, zamyslel
se Eodel, “Ty ‘si, Airone, říkal, že umíš stopovat”.
“Taky umím”, přitakal elf, “Esli tama óáká stopa je,
tak jí najdu”. “Jen se moc nevytahuj”, ozval se
Detor. “Já se nevytahuju. Já ‘sem uměl stopovat
eště než ‘sem se naučil chodit”. “To sis hodně
dlouho nemoh’ dojít na záchod”, zasmál se Detor.
“Nechte toho”, vmísil se do rozhovoru Trblot,
“Měli bychom radši zvolit vůdce”.

Volbou nakonec prošel vítězně oblíbený
lupič Griffin, přestože se v pozadí ozývali obavy
nad jeho benevolentním a mnohdy nerozhodným
rozhodováním. Jeho první příkaz byl ovšem jasný,
jít se podívat do lesa. Nikoho ani nic lepšího
nenapadlo.

“Tak tady to bylo”, ukazoval Krochta,
když družinka dorazila na inkriminované místo,
“Tady ležel, tady měl hlavu, šíp v zádech,
vodtamtad’ ‘sem přijel...”. “Přestantě tu dupat”,
ozval se Aironův mocný elfí hlas, “Dřepněte si
všichni tamhle pod strom a počkejte, až to tady
prohledám”. “Co na mě řveš”, protestoval Trblot,
“Takovej ouchapek jako ty mi nebude říkat, co
mám dělat”. “Chceš abych něco našel? Chceš
achych něco našel?”, shlížel na trpaslíka svrchu elf,
vědom si své převahy jediného stopaře v družině,
“Tak si sedni a nepřekážej”. Trblot si ještě cosi
mumlal, ale vida, že nikdo jiný neprotestoval,
odebral se za ostatními pozorovat snažícího se elfa.

“Tady to vypadá, jako by se kolem
přehnalo stádo olifantů”, klel Airon plazcí se po
zemi. “Král říkal, že se tu jeho lidi už byli podívat”,
ozval se Krochta. “To se teda podívali”, odplivl si
elf, “To bych spíš něco našel na frekventovaný
cestě”. “Podívej se taky do těch křovin”, radil
Detor, “Třeba tam byl někdo schovaný”. “Nerad’,
vim co mám dělat”, odvětil Airon a odebral se ke
křovinám. “To křoví tady už někdo prohledával”,
konstatoval po chvíli, “Mečem”. “Takže nic?”,
otázal se Krochta, jehož už čekání na nějaký
kloudný výsledek unavovalo. “A se koukám jak
se koukám, nikde ani stopička”, kroutil hlavou
Airon, “A přece”. Všichni družiníci se zvedli a
přiběhli blíž. “Ukaž”, “Co máš?”, volali jeden přes
druhého. “Bosá noha”, ukázal Airon na drobnou

nerovnost zeminy, “Malá, to znamená dětská, nebo
spíše hobití. A tady kus peříčka, nepochybně ze
šípů”. “A z kuše nebo z luku?”, ozval se Detor. “Jak
to mám vědět”, zakroutil hlavou elf, “Ale je
vobarvený na černo”. “Dokážeš jít po tý stopě?”,
zeptal se Griffin. “Tady v tom bordelu se ztrácí,
musím se porozhlídnout dál, kde je to mió zdupaný,
jestli tam pokračuje”. “Fajn”, pokýval hlavou
Griffin, “Tak hledej”.

“Už je moc tma”, zvednul se Airon ze
země, na níž už asi hodinu držel stopu neznámého
střelce, pokud to ovšem nebyl náhodný houbař, “Tu
stopu nemůžu udržet”. “Dobrá, utáboříme se a ráno
budem pokračovat”, rozhodl Griffin. “Myslím, že
míří k městu”, prohlásil Krochta, “Za chvíli se
dostaneme na příjezdovou cestu”.

Dobrodruzi rozdělali oheň a chystali se
uložit ke spánku, když se mezi stromy objevila
temná postava. Po té co přistoupila k ohni, ukázalo
se, že je to elf oděný v zeleném. “Pánové”,
promluvil, “Musím vás požádat, abyste opustili
prostor lesa. Toto je královská obora a přístup
veřejnosti je sem zakázán, a už vůbec nepřípustné je
rozdělávání ohně”. “Ale my jsme tu na příkaz
krále”, ozval se Krochta. “O tom já nic nevím”,
pokřčil rameny elf, “Máte nějaké potvrzení”. “To
né, ale...”. “Pak je mi líto. Prosím, okraj lesa je
támhle”. “Ale vy to nechápete”, přidal se Griffin,
“Nás požádal král, abychom se tu porozhlídli”. “Já
mám své instrukce, civilisté mají vstup do lesa
zakázán”, trval na svém elf. “My tady prostě máme
práci a nemůžeme odejít. Klidně se běžte zeptat
krále”, snažil se ukončit rozhovor Krochta. “Takže
nehodláte odejít?”, ještě se pro jistotu zeptal elf.
“No dobrá”, konstatoval a zmizel mezi stromy.

Trblot Vratiglad seděl na hlídce a
podřimoval, když tu ho náhle probudil dusot kopyt.
Okamžitě se probral, kopl do několika družiníků a
přihodil dřevo na oheň. Zatím asi dvacítká jezdců
zaujala pozice kolem probouzejících se družiníků.
Jeden z jezdců sesedl a přistoupil k ohni. Ukázalo
se, že je to důstojník gorganské armády. “Tak,
pánové”, promluvil, “Vstávat. Mám rozkaz dopravit
vás na kraj lesa. Navíc dostanu dvě stě zlatých
pokuty za nedovolené táboření v lese a
neuposlechnutí královského úředníka”. “To je
nesmysl”, prohlásil rozčilený Krochta, “My
jednáme na příkaz krále”. “Vaše výmysly mě
nezajímají”, odpověděl voják, “Zaplatíte nebo vás
máme donutit?”. Vojáci na koních vytáhli meče.
“Dobře, dobře”, ozval se Griffin, “Zaplatíme. V
pořádku”. Několik dobrodruhů sice ještě reptalo, ale
nebylo velkým problémem dát dohromady
požadovanou sumu. Horší bylo, když důstojník

předání.

“Co chcete?”, zeptal se sloužící, aniž by otevřel bránu do zahrady. “Potřebujeme mluvit s tím hobitem”, odvětil Detor. “S jakým hobitem? Já o žádným nevím”, prohlásil sluha. “No přece s tím, co ho sem před chvílí přinesli”, pronesl překvapeně Melchizedech. “Já o ničem nevím a vás neznám. Buďte s bohy”, rozloučil se sloužící, který Detora předtím skutečně neviděl, a na nenápadného Melchizedecha si z předchozí návštěvy nepamatoval. “Né, počkejte”, zacinkal elf několika zla áky. “Tak vy mě chcete podplatit”, rozčílil se sluha, “Okamžitě zmizte nebo na vás pošlu psy”. “No, ale...”, brebltal Melchizedech.

“Seš si jistě, že ‘sme tady dobře?”, zeptal se pochybovačně stále neviditelný Trblot. “Ale určitě”, kroutil hlavou stále zmatený Melchizedech, “Přesně tady ‘sme toho hobita předali”. “A určitě ‘ste jim řekli, aby k němu nikoho nepouštěli, co?”, svidlo náhle Detorovi. “No to myslím, že jo”, přítakal elf. “Musíme najít Krochtu, a vůbec ostatní”, prohlásil alchymista.

A tak se Detor a Melchizedech vydali za ostatními, kteří stále trpělivě čekali v zahradě opuštěného domu, předpokládajíc, že Detor s Trblotem jsou stále uvnitř. Neviditelný Trblot zatím hlídkoval u brány domu skrývajícím zajatého hobita. Nehlídkoval dlouho.

“Haló”, zavolal Detor, když dorazili k zahradě, “Nurnští”. ‘To zní jako Detor”, pomyslel si Eodel, ‘A zní to zvenku”. Ostatní hobitův hlas také zarazil, ale zůstali skryti čekaje, co se bude dít. “Haló, je tam někdo?”, ozvalo se znovu. Eodel s zuchnutím seskočil ze stromu, kam se předtím se značnou námahou vydrápal. “Co tu řveš? Máš bejt přece vevnitř”. “Potřebujeme se dostat k tomu hobitovi, ale nechtěli nás tam pustit”, odvětil Detor. “Taky ‘sem jim zdůrazňoval, že k němu nemaj nikoho pouštět”, vyprostil se ze křoví Krochta. “Jenže voni k němu teď nechtěj pustit ani nás”, sdělil mu Melchizedech. “Tak to budu muset za králem”, poškrábal se čaroděj ve vlasech, “Jinak nás za hobitem nepustěj”.

“Tak král už to věděl”, oznámil Krochta druhům, když se vrátil s paláce, “Prej se nějaký pobudové domáhali vstupu, tak hobita rači vzali a vodjeli s nim někam do Řeže, nebo jak se ta ves menuje”. “A Trblot jel asi s nima, náč před tím barákem neni”, sdělil mu Eodel. “Dobře, tohle je Tramdrik”, pokýval hlavou čaroděj a ukázal na muže, který přušel s ním, “Ten ví kde to je a potvrdí taky, že ‘sme vod krále”.

Po několika hodinách jízdy se Nurnští dokodrcali na statek, kde našli jak Buhbura, tak

Trblota. Výslech netrval dlouho, hobit pod hrozbou mučení rychle prozradil jméno a adresu oné tajemné ženy: Sordona, Na Farče 7.

Dům se jim podařilo najít snadno. Bibiána pak otevřela postranní dveře, zatímco ostatní dělali zeď. Zdálo se, že neupoutali ničí pozornost, proto neviditelný Trblot pronikl dovnitř. Hned za dveřmi byli schody do patra. Trblot po nich opatrně vystoupal, ale narazil jen na další uzamčené dveře. Chvilu poslouchal, ale nebylo slyšet vůbec nic. Vrátil se proto dolů a požádal Bibiánu o asistenci. Hobitka tedy rovněž vkroužla do domu a pustila se do otevírání druhého zámku. Netrvalo dlouho a Trblot mohl vejít do nevelké, skromně zařízené místnůstky. Než se však stačil pořádně porozhédnout, zaslechl za sebou šramot. Ohlédl se a spatřil za sebou statného muže ve zbroji s dlouhým mečem v ruce. Překvapením přidušeně vykřikl, což jeho soupeři stačilo, aby odhadl jeho pozici. Meč zasvítl vzduchem a na zem dopadly kapky krve. Trblotovi se však podařilo dostat se na opačnou stranu stolu, nechávaje tak šermíře dělat výpady do prázdna. Vtom uslyšel z chodby z chodby výkřik, nepochybně patřící Bibiáně ze Šoupákova. “Tohle sám nezvládnú”, pomyslel si trpaslík, popadl nejbližší židl a prohodil ji oknem.

“Něco se vevnitř děje”, zvolal Krochta, když se mu na hlavu začali sypat střepy, “Rychle dovnitř”. Sám pak vyrazil jako první, avšak zarazil se, když na schodech spatřil ženštinu zahalenou v černý plášť, která drží nůž pod krkem v družině oblíbené hobitky. Osoba chtěla nepochybně něco pepného říci, ale čaroděj ji předešel. Zašeptal zaklínadlo a dvě těla zuchla na zem. Bibiána se ovšem hezky rychle zvedla, tvář dosud bílelou, zákeřná útočnice však ležela dále nemoha pohnout ztuhlými svaly.

Krochta vyběhl po schodech až do patra za pochodu vyvolávaje duhu. Tam se stále neviditelný Trblot stále s větší námahou bránil výpadům zuřivého soupeře čekaje na pomoc. Když se ve dveřích objevil Krochta, krvácel už trpaslík z několika ran. “Wrighram”, procedil mezi zuby čaroděj, konstatuje ke svému sebeuspokojení, že se nakonec nemýlil. Nemeškal ale a seslal na šermíře několik blesků. Vzápětí byl rád, že my blesky odrazivší se od štítu prosvíštěly neškodně kolem ucha. To už se do místnosti vřítel Eodel a s křikem zaútočil na šermíře. Ten byl však rychlejší a po jeho ráně klesl trpaslík na kolena. Uvědomiv si svou situaci, pokračoval v klesání a ulehl na zem dělaje mrtvého. Na jeho místo skočil Traskatul a zasadil pádnou ránu kladivem. Vzápětí se přidal se svým mečem i Krochta, pohybující se překvapivou rychlostí, samozřejmě vyvolanou kouzlem. Když to

někdo bude chtít vopeření z vorla, tak mu prodám tohle a von houby pozná, jestli je to z vorla nebo ne. Řek’ bych, že takovýhle pírká si musej ty střelci dělat sami, aspoď u nás a v okolí”. “Hm”, strávil informací Airon, “A co takhle nějaké jed na ty šipy, dá se sehnat?”. “Jed? Na šipy”, podivil se zbrojř, “Tady si šipy kupujou výhradně lovci a co by dělali s votráveným zvířetem?”. “My se totiž chystáme na výpravu”, ozvala se Bibiána. “Jo”, potvrdil její slova Detor, “A tam jeden narazí na všelijaký potvory, kerý je potřeba sejmout, he he”. “Tady v Gorganu je prodávání jedů a různých podobnejch utřečků zakázaný”, pokrčil rameny zbrojř. “Aha”, pokýval hlavou Airon, “Ale přece jenom, někde by se tu sehnat dali, ne?”. Zbrojř se podíval na zla ák v elfově dlani, “Říká se, že hobiti kšeftujou s takovým tím, ehm, nelegálním zbožím. Já s tím ale nemám nic společného a ani nikoho neznám, ale na hlavním náměstí a ve východní čtvrti jich bude určitě dost, tam se zeptejte”. “Dobře”, pokýval s uspokojením hlavou Airon a předal zla ák, “Díky za informace. Buď s bohy”.

“Dobřej den”, přitočil se Airon k hobitovi, který stál na hlavním náměstí opřený o zeď, pohvizdujíc si jakousi neslušnou píničku, “Potřebovali bysme takový neobvyklý zboží”. “To sou na správným místě, pánové”, odpověděl hobit, “Mám spoustu neobvyklého zboží, právě pro ně”. “Pro koho?”, otázal se Detor, který nebyl příliš zběhlý v konverzaci, anšto většinu života strávil v hospodě”. “A co třeba?”, ozval se elfí kouzelník Melchizedech. “Třeba fajnový dýmkový koření”, šibalsky se pousmál hobit, “Z východu, to by vám jistě šmakovalo”. “My bysme spíš potrebovali nějaké jed”, ozval se Airon. “Co dneska neni jed, pánové”, zakroutil hlavou hobit, “Alkohol je v podstatě taky jed. Někdo tvrdí dokonce, že maso je jed. Ale esli chtěj někoho votrávit, tak ‘sou na špatný adrese”. “Ale né”, hned zavrtěl hlavou Airon, “Jenom se chystáme na dobrodružství a tam jeden potká spoustu nebezpečnejch příšer”. “Ach tak”, chápavě kývnul hobit, “Páni jsou dobrodruzi. Tak to by jim určitě chutnal ten tabáček. Pouhých deset zlatek na dvě dávky”. “Cože”, vykulil oči Melchizedech, “Za to bych měl celou krabici Naglinskýho tabáku”. “Ale tohle je zvláštní zboží”, usmál se hobit, “Vochutnal a uviděj, že už nebudou chtít nic jinýho”. “No dobře”, vytáhl zvědavý elf hrst zlatek, “Tak já bych si teda jeden balíček vzal”. “A ten jed by se dal sehnat kde”, ozval se Airon, který tabáku nehoduje. “Možná by óákej moh’ mít Borin”, pokrčil rameny hobit podávaje Melchizedechovi tajemný balíček. “A kde ho najdeme?”. “Zeptejte se U vyraženého zubu ve

východní čtvrti”, odvětil hobit přepočítávaje peníze, “Tam se často ukazuje”.

U vyraženého zubu bylo hobitů povícero. Družiníci si vybrali jednu tříčlenou skupinku a přisedli. Všichni si dali pivo, jen Detor ho ještě ríznuł kořalkou a Melchizedech si začal nacpávat dýmku. “Nevíte, kde by se tu dal sehnat nějaké Borin?”, obrátil se Airon na jednoho hobita. “A co byste mu jako chtěli?”, zeptal se hobit místo odpovědi. “Potřebovali bysme sehnat nějaký věci, co ve městě neprodávaj”, odvětila Bibiána. “To by snad šlo nějak zařídit”, usmál se na zlodějků hobit, “A co konkrétně byste potrebovali”. “Óákej jed”, vyhrkl Airon. “Chá, chá, jed. No jó, jed, che che, to chceme”, rozesmál se Melchizedech. “Na co taková krásná slečna potřebuje jed?”, otázal se hobit Airona si nevšímaje. “Krásná slečna, chá, chá”, dál se řečtal Melchizedech, až se za břicho popadl. “To víte”, odpověděla Bibiána, “Jsme dobrodruzi. Touláme se po světě. Nikdy nevíme, co nás potká”. “A máte to zapotřebí?”, usmál se hobit, “Vždy byste se mohla vdát, žít v klidu, doma. Já mám třeba tady kousek podkrovní pokojík, malý, ale útulný. Nechcete se tam podívat?”. “Né, díky”, odvětila Bibiána. “My spíš, co je s tím Borinem?”, ozval se Airon. “Borin, chá”, Melchizedech se ani nedotkl piva, anšto se v záchvatech smíchu svíjel na lavici. “Co kdyby jsme se šli trochu projít?”, navrhl hobit Bibiáně, “Tady neni dostatek klidu a venku je krásná noc”. Airon mu věnoval rozhořčený pohled. “Ale žádný pokojík”, ujíš ovala se zlodějka. “Žádný pokojík”, pokrčil rameny hobit. “Ty s nim chceš váně jít”, vytrřetil oči Airon. “Dělám to ve prospěch družiny”, upozornila Bibiána. “Chá, chá. Dělá TO ve prospěch družiny”, skácel se pod stůl elfí kouzelník. Když se za sympatickým hobitům párem zavřely dveře, vypustil Airon svého psa, aby je sledoval.

Po chvíli se pes vrátil a se spokojeným výrazem ulehl pod stůl. “Kde ‘sou ty dva?”, hned se začal zajímat Airon, ale pes mu věnoval jen nechápající pohled. “Blbý zvíře”, zaklel Airon a vyběhl ze dveří. “Chá, chá. Blbý zvíře, chá”.

Airon dlouho hledat nemusel. Bibiána s hobitem si povídali za rohem. “Dobře”, řekl hobit, když k nim hraničář došel, “Zavedu vás za Borinem. Poďte za mnou”.

Aironovi se zdálo, že vcházejí do hospody z druhé strany domu. Vešli do nevelké místnosti, v níž několik hobitů popíjelo pivo. Byly tam ještě jedny dveře, zpoza kterých se ozýval hluk výčepu. Nebylo pochyb, že jsou skutečně U vyraženého zubu. Hobit přistoupil k jednomu stolu a cosi zašeptal jednomu za sedících. “To je Borin”, řekl potom družiníkům, “Můžete s ním hned

nějaký balíček. Požádal jsem ho, jestli by tam nemohl někoho poslat, kdyby se něco semlelo, a on souhlasil. To znamená, že když se tam objeví nějaký hajzl, tak je s nima Wrighram se spojení”. “Počkej, počkej”, zadržel přívál kouzelníkových slov trpaslík Eodel, jemuž se kouřilo z hlavy, jak se snažil pochopit, co to tu Krochta vlastně povídá, “A z jakou podezřelou existencí se to teda vlastně máme setkat?”. “No, to by mě taky zajímalo”, přidal se Trblot. “Ale s žádou”, trpělivě vzsvětloval čaroděj, “Sami nafingujeme předání nějakýho balíčku a uvidíme, co se stane”. “Aha, to jo”, pokýval hlavou Eodel, “A co by se vlastně mělo stát?”. Krochta zdvihl oči k nebi a pak jedním dechem vyprázdnil svůj korbek.

“Nezdá se, že by tě někdo sledoval”, ozvalo se u ucha Trblotovi, čekajícímu na rohu Jalovcové a dlouhé ulice. To neviditelný Krochta přišel sdělit výsledek svého pozorování. Trblot se rozhlédl ulicí. Nikoho nebylo vidět, ale trpaslík tušil polohu dalších neviditelných družiníků. Nic však nenasevďovalo tomu, že se ryba chytla na udičku. Za chvíli se měl objevit Detor s fingovaným balíčkem, a stále se nic nedělo.

Předání balíčku proběhlo bez problémů. Detor už zmizel za rohem a stále nic podezřelého. Trblot nervózně přešlapoval. ‘Co teď?’, ptal se sám sebe v duchu, ‘Co mám sakra dělat? Mám balíček a nic se nestalo. Kde je, kurva, někdo, aby mi řekl’, co mám dělat’. ‘Co tady stojíš jako tvrdý y’, strčil do trpaslíka Krochta, “Běž někam, a víme, jestli tě někdo nesleduje”. “Kam?”, vyhrkl Trblot, ale byl rád, že mu zase někdo říká, co má dělat. “Co já vim, sakra. Třeba támhle”, mávl čaroděj svou neviditelnou rukou, takže to nebylo neobohem trpaslíkovi mnoho platné, ale ten už se raději na nic neptal a vyrazil.

“Stále nic”, zazněl opět trpaslíkovi, který mezitím obešel několik bloků, u ucha Krochtův hlas, “Skus zapadnou do támhlenctý hospody. My deme za tebou”. Trpaslík kývl a zapadl do špinavé, zaplivané putyky, ani se nepodíval na její název. Objednal si pivo a bedlivě se rozhlížel po lokále. Tento podnik byl zjevně určen té nejubožejší třídě, soudě podle zjevu návštěvníků. Zvláštní pozorností trpaslík obdařil skupinku hobitů, která popíjela opodál. ‘Třeba opilost pouze předstírají’, pomyslel si Vratiglav. Pozorující hobity, ani si příliš nevšiml právě příchozí skupiny několika lidí. Podle oblečení umazaného od malty a vypracovaných svalů by se dalo soudit, že pracují někde na stavbě. Dalšího příchozího si však Trblot všiml trochu víc, byl to totiž hobit. Jeho zjev však budil spíše soucit, než obavy, byl totiž oblečen v příšerně špinavých hadrech a ani jeho obličej a mastné vlasy

nevypadaly nejčistěji. Po té, co přepočítal několik měďáků vytažených z kapsy, si objednal pivo. Pak se však Trblot musel věnovat něčemu jinému. Zedníci sice vypili sotva jedno pivo, ale už se začali hádat. A nezástalo jen u hádky. Vypukla rvačka, což v těchto končinách zřejmě bylo vítanou zábavou, nebo sotva padla první rána, byla celá hospoda v jednom kole. Eodel, Krochta a Griffin, kteří tu byli také, aby Trblota chránili, v nastalém zmatku rezignovali na svou neviditelnost a snažili se probít k východu. Jejich náhlemu zviditelnění si ve víru boje nikdo nevšiml.

Ke vchodu se snažil probít i Trblot, který se jakožto válečník v podobných situacích orientoval celkem dobře. V tom však ucítil cosi v zádech. Byl to poměrně ostrý nůž. Trpaslík záupně o ohlédl se. Spatřil špinavého hobita, toho, jenž přišel poslední, kterak mizí mezi bijícími se hosty. Vratiglad vytáhl kladivo a jal se prchajícího pronásledovat. Hobit se mu sice na chvíli ztratil mezi lidmi, ale najednou se objevil a zaútočil. Trpaslík ho však viděl včas. Vyhnul se lesknoucí se čepeli a udeřil plnou silou. Zasažený hobit odletěl několik sáhů daleko, ale v mžiku byl na nohách a zamířil směrem k zadnímu východu. Bylo však vidět, že se pohybuje s větší námahou, než před chvílí. Přesto byl stále ještě obratnější než Trblot, což mu umožnilo daleko rychleji se pohybovat ve stále trvající bitce. V mžiku byl z lokálu venku. Rozezlený Trblot se však řítí za ním. Z hobita však stále viděl jen stín mizící za rohem. Za jedním rohem ale stál už hobit celý a využívaje trpaslíkova překvapení, vrazil mu do břicha dýku. Trblot zařval a udeřil. V poslední chvíli si však uvědomil, že by měl hobita dostat živého, proto ovládl svůj vztek a nevložil do rány plnou sílu. Hobit se svezl k zemi, ale slabě dýchal. Trblot si s vydechnutím sedl na zem a začal si léčit rány. Hobit měl evidentně s probodáváním nepřátel nožem své zkušenosti. Ale mohlo to dopadnout hůř.

Zakrátko dorazili, zbývající tři družiníci, kteří sice zahlédli, co se v lokále dělo, ale nepodařilo se jim přispěchat trpaslíkovi na pomoc, proto se rozhodli, že se pokusí hostinec obejít. Trblot ale stejně už všechno vyřídil za ně. “Ták”, radoval se nad omráčeným hobitem Eodel, “Teď ho vemem a vypadnem někam, kde ho budem moci v klidu mučit”.

S hobitem ukrytém ve velkém pytli opustili Nurnští město a odebrali se k nedalekému lesíku. K jejich překvapení se hobit během cesty stačil dostat z pout a po vyspání z pytle se pokusil uprchnout, ale byl rychle zneškodněn. Ke stromu byl pak přivázán s obzvláštní pečlivostí a ještě byl Bibiána pověřena hlídáním jeho pout.

právě zbavoval svou ženu zbytků krve. Nebyla sice její, ale ve chvíli, kdy ji zloděj spatřil přivázanou ke stromu a celou zakrvácenou, zastavilo se mu srdce. Naštěstí byla XXX v pořádku. Fyzicky. Psychicky se asi hned tak nevzpamatuje.

“Odjízďím”, prohlásil skleslým hlasem Griffin, když si se svou ženou chvíli stranou od ostatních promluvil, “Nemohu jí poslat domů samotnou”. “To ani nepomstíš její únosce”, ozval se trpaslík Eodel, zvaný též Velká huba. “Rád bych”, sklopil hlavu lupič, “Ale XXX trvá na tom, že chce, abych jel s ní”. “A to si necháš poroučet vod ženský”, pohrdlivě burácel dál Eodel a přidal ještě několik dalších vět vykájících se vůdcovy slabosti, ale Griffin si ho nevšiml. Ostatní mlčeli, dobře chápali co vůdce cítí, a jak by se na jeho místě cítili oni.

“A hele, není támhleto Darlen”, zvolal Krochta, když opět projížděli ulicemi Gorganu, “Co tu u všech všudy děláš?”. “Bud’ zdrav Krochto”, odpověděl s úsměvem elf, “Ale to víš, byl jsem se podívat na severu a teď se vracím do Gwendarronu, a když jsem slyšel, že se tady pořádá slavnost, tak jsem se zastavil”. “My jsme taky přijeli na slavnost, ale trochu se to zvrťlo a teď tu máme práci. Možná byses k nám moh’ přidat, každá ruka dobrá”, navrhl Moskyt. “Díky, to rád přijímám”, souhlasil nadšen hraničář a obdařil všechny svým zářivým úsměvem.

“Tak co uděláme?”, zeptal se Trblot, když družiníci opět zasedli ke stolu v hostinci U krutý. “Měli bysme pokračovat v pátrání”, navrhl Eodel. “Zase se ptát po hospodách?”, tvářil se odmítavě Airon. “S tím souhlasím”, ozval se Detor, právě si přihýbaje z korbelu. “Hlavně bysme měli zvolit vůdce”, podotkl Eodel. “To bysme měli”, souhlasil Trblot, “Ale s tím musíme počkat na Krochtu, až se vrátí z paláce”. “A zatím budeme pít, he, he”.

“Tak jsem tady”, vešel do hospody Krochta a mnul si ruce, “Wrighram přidělil manželce pár mužů, aby se bezpečně dostala domů, takže to bysme měli z krku”. “Právě ‘sme vymejšleli co udělat”, řekl příchozímu Trblot doufaje, že čarodějův bystrý mozek na něco přijde. “Nu”, pohládl si vousy Krochta, “Vzhledem k tomu, že o nás vědí, což tedy předpokládám, že si všimli našeho návratu, mohli bysme se nechat předpadnout. Nejlépe tak, že by několik lidí předstíralo opilost a ostatní by za nima šli neviditelný”. “To je dobrý, já se hlásím do první skupiny”, zajásal Detor. “Zní to dobře”, poškrábal se Trblot na své plešaté hlavě, “Ale napřed bysme měli zvolit vůdce”.

Z volby náčelníka vyšel vítězně Eodel Zivril známý tím, že kritizoval každého vůdce, ať

jím byl kdokoliv. Po vítězné volbě zůstala jeho velká huba alespoň na chvíli zavřená. S Krochtovým plánem však souhlasil.

Družiníci se k večeru odebrali do svých pokojů, předstírají opilost. Někteří je po chvíli opět opustili a vydali se na pozdní procházku městem, berouce si s sebou několik lahví s kořalkou. Ti ostatní šli s nimi, ale nikdo si jich nevšiml, byli totiž neviditelní. Tuto zodpovědnou úlohu na sebe s radostí vzali čaroděj Krochta Moskyt, vůdce Eodel Zivril, jeho trpasličí kolega Trblot Vratiglad a hraničář Aeron. Nutno podotknout, že skupina předstírající opilost pojala svůj úkol velice zodpovědně, zvláště pak alchymista Detor, kterého bylo nutné táhnout už chvíli po té, co dobrodruzi opustili svůj domovský hostinec. A když elf Melchizedech nacpal svou dýmku druhou dávkou svého nového tabáku, měli i neviditelní plno práce, aby udělili svoje druhy na nohou. Naštěstí potkali dobrodruzi na své cestě malou kašnu, do níž jich valná část naskákala, a alespoň trochu tak vystřízlivěla. To už ale se skupinou nebyl elf Aeron, který znechucen bandou opilců, rozhodl se pro návrat do hostince. Jeho zmizení si nikdo nevšiml, anžto byl stále neviditelný.

Když dorazil ke dveřím hostince, zjistil elf, že už je vzhledem k pozdní hodině zavřeno a že se musí dovnitř dostat zadem, přes stáje. Beze všeho prošel a otevřel dveře. Jaké bylo jeho překvapení, když se mu kolem hlavy mihla palice. Rychle se schoval za roh a počkal co se bude dít. Ze dveří vzápětí vyšel jakýsi pobuda a zmateně se rozhlížel. “Co se děje?”, ozvalo se z míst mezi koňmi. “Někdo votevřel dveře”, odpověděl ten s palicí. “Ale dyk tam nikdo není”. “No právě”. Pak se chlapík vydal směrem ke koním, kde zřejmě bylo skryto několik jeho druhů. Chvíli se o něčem dohadovali, ale Aeron byl příliš daleko, aby něco zaslechl. Pak nějaký muž vyběhl ze stáje a zmizel na ulici. Ten s palicí se opět vrátil do domu, aby číhal na dalšího příchozího.

Nedlouho poté se přihnuli opilí dobrodruzi. Jako první vešel do hostince Darlen, načež se vypoťácel ven s pěknou modřinou na čele. To už ze svého úkrytu mezi koňmi vyběhli další tři muži a zaútočili na družinu. Detor a Nervor se okamžitě svalili na zem omráčení pádnou ranou palice. Pak ale převzali iniciativu nurnští a útočníci se nestačili divit, jak rychle dobrodruhů přibývá. Jednoho bandytu srazil Krochta mocným kouzlem, takže se zkoprnělý pobuda nemohl ani hnout, a ostatní byli bez možnosti pobíti. Za chvíli bylo po boji a několik dobrodruhů se vydalo uklidit mrtvá těla do stoky. Aeron se ujal křičení dvou malých alchymistů, zatímco druhý hraničář, Darlen, si zamačkával bouli na čele. Když bylo všechno

Tímto bych chtěl přimět vůdce, aby zjednal pořádek a potrestal viníky.

Jestli toto nezabere, budeme nuceni vzít věc do vlastních rukou a pak
Světě střež se trpaslíků.

S úctou Třaskatul

Trpasličí řežba

Třaskatul Drtinosa

*V duchu naší tradice
zvednem svoje zadnice,
na hlavy pak helmice,
do ruky zas sudlice,
na vědomí berouce,
že zřežem ty vopice*

Gorganské intriky

Getd z Ruindoru

“Tatí, vstávej, už je ráno”. Na posteli se cosi začalo vrtět, ozvalo se temné brčení a z pod peřiny se začala vysoukávat noční čepice. Pak se opatrně otevřelo jedno oko. “Vstávej, už musím do školy”. “Vážně Kroch áčku, měl bys’ vstávat, a tam nejsi poslední”, ozvalo se z kuchyně. “Mhhmmm”.

“Však ono tě to po pár dnech přejde”, pomyslel si liscannorský čaroděj o nadšení svých ratolestí, vzpomínaje na svá mladá studentská léta, a začal se oblékat do svých nejlepších šatů, aby všem ukázal, že on není žádný sedlák, jak se o něm kdysi někteří vyjadřovali.

Před školní budovou už bylo plno. Rozhodně zde bylo více čumilů, než dětí a jejich rodičů, už proto, že slavnostní otevření liscannorské školy bylo spojeno s obcerstvením zdarma.

“Bud’ zdrav, Aedde”, pozdravil se Krochta se svým kolegou, starostou Vranigostským, “Tak co, přivedl’s děti?”. “Jen dceru”, odpověděl ruindorský zloděj, “To víš, můj Fionn je už moc starý. Ten už chodí do vyšší třídy na nurnský rynek. Musí trénovat, aby po mě mohl převzít řemeslo”. “To abych si dával pozor na kapsu”, zasmál se Krochta. “To se bát nemusíš. Má zakázáno pracovat s někým, kdo by alespoň trochu připomínal kouzelníka, a tebe zná. Ale ‘de mu to, jsem na něj pyšný”. “Jo, jo, děti jsou naše radost”, pohládl si čaroděj vous, “Škoda, že Eriadan tak brzo ztratil

otce. Ten by mu jistě dal pořádný výcvik, než by ho pustil na výpravu. Není to dobrý příklad pro ostatní rodiče, když první syn dobrodruha vyrostlý ve vesnici padne na výpravě po několika dnech a ještě k tomu se sám propíchne. Hlavně matky asi nebudou moc nadšené posílat své děti za dobrodružstvím. A já bych jistě měl taky obavy, abych své děti nepřežil”. “Tak, tak”, přitakal Aedd, “Výcvik je základ úspěchu. Dokud můj syn nebude umět aspoň polovinu toho co já, nepude z domu”. K oběma starostům přistoupil pan řídící Rhandir, “Ták, pane Krochto, vše je připraveno, můžeme začít”. “Výborně”, zamnul si ruce čaroděj, “Jdeme na to”.

“Ehm, ehm”, odkašlal si Krochta, vystoupivši na provizorní pódium z několika beden, “Tak vás tu všechny srdečně vítám. Sešli jsme se tu u příležitosti otevření Liscannorské školy. Tato událost jistě poslouží dalšímu zviditelnění naší malebné víscky a prospěje obecné vzdělanosti obyvatelstva. Pevně doufám, že se rodiče nebudou zdráhat poslat své děti nabrat vzdělání, tolik potřebné pro další život, zvláště pak pokud se děti vydají v šlépějích svých otců a zasvěti svůj život dobrodružství. Pod vedením našich schopných pedagogů se nám jistě podaří vychovat řádné podomky, ehm, potomky, kteří se ve světě neztratí a nikdy nebudou pro svou hloupost někomu pro smích. A nyní prosím naše žáky, aby se pod vedením ředitele Rhandira odebrali do svých lavic, a pro rodiče je zatím připraveno pohostinství, které zajistili paní Rollanda Rhyderská a pan Jeremiáš Čípera”. Po králkém potlesku se rodiče spolu s několika zevlouny odebraly ke stolům s přichystaným jídlem, zatímco děti s příznačným ječením vtrhly do školní budovy.

“Jo, jo, pokrok se nedá zastavit”, promluvil Drsou, nejstarší z liscannorských obyvatel, “To za mého mládí jsem mohl o pořádném vzdělání jen snít”. “Je to vidět”, ozvalo se z míst, kde do sebe lil lacinou kořalku alchymista Detor. Nikdo si toho však nevšímal, nebo je známo, že Roahanský hraničář je hlava otevřená, zatímco Detor místo do školy chodil do místní hospody poslouchat vyprávění starého slepého alchymisty s jedinou rukou, o jeho životě plném ohně a krve. “Tak, tak”, souhlasil Krochta vzpomínaje na své mládí strávené v Bažině, “Dnes už děti nejsou odkázány jen na znalosti svých rodičů, vzdělání je přístupné pro každého”.

Zábava se celkem rozproudila, rodiče diskutovali o svých dětech zatímco se několik dobrodruhů odebralo ke hrochovi, aby se ukryli před podzimním sluncem, které jim v kombinaci s Jeremiášovým pohostinstvím nedělalo dobře. “Hele, starosto”, šouchl do Krochty malý pan Nervor

tomu určeným vymyj a každý poklop na plech, aby voda z nich vysákla. Vycištěné domečky takto plň: 1 kávovou lžičku hovězí polévky do něho vlij, pak tam vlož plže na něj nádivku, kterou je přikryješ na způsob pokličky, posyp strouhanou houskou a dej na pánev na kus másla a trochu polévky udusití nebo v troubě zčervenatí. Nádivku připrav následovně: utři 38 dkg másla a 25 dkg očištěných sardelí, prolisuj je, přidej 48 dkg bílé housky namočené ve smetaně, cibulku jemně nastrouhanou, česnek, citronovou kůru. Tato míra je na 1 kopu hlemýžďů.

Dobrou chuť

a nezapomeňte tento lahodný pokrm zapíjet kvalitním značkovým vínkem.

Raananion

Před časem Nurnská družina dostala k nahlédnutí první svazek románu Raananion nazvaný Soumrak světa od Petera „Ontra“ Demjána. Zde uvádím alespoň úryvek (s omluvou autorovi - v překladu). Pro případné zájemce je k mání kompletní originál. Onto je příznivcem Nurnské družiny a zajímají ho naše názory na toto dílo. (Pozn. Kl. Myš.)

mlčky jsme seděli v naší malé sněhové jeskyňce a čekali, až přejde noc a snad i vichřice, která nás tu zdržovala. Piri byl opřený o stěnu a zabalený do množství přikrývek pokojně spal. Hal seděl a díval se do ohně. Zřejmě si vzpomínal na svá stará dobrodružství, a tak si krátil dlouhou chvíli.

Venku bylo slyšet vítr, který hvízdal na hranách skalního průsmyku. Zaujala mě jeho mocná píseň a tiše jsem naslouchal. Nevěřil jsem, že ty hlasy patří některému z duchů, i když se povídalo, že v Jižním pohoří ještě zůstaly Staré bytosti. Ted’, v tichu, obklopený skalními stěnami a větrem, jsem však naslouchal zvědavý. Ve zpěvu jsem rozeznával složité zvuky. Jednou to byla řeč, které jsem nerozuměl, jindy hvízdání, na které z vedlejšího kaňonu přicházela odpověď,

a kroky. V tom větru jsem zaslechl kroky. Bral jsem je jako součást zpěvu větru, ale do máj představ se vkrádala jiná vzpomínka. Vzpomínka na monotónní skřípání sněhu a odírání podrážek o kámen. To však nemohlo patřit k písni. Bylo to jiné a mělo to účinek komára, letícího spáčí těsně kolem ucha. Moje myšlenky zchladly a já jsem se nepokojně vzbudil. Píseň se změnila na skučení

větru a hlasy na žblunkot vody v tajném prameni, který přetékal uvnitř skály. Kroky však zůstaly a bylo je slyšet stále blíž. Vylezl jsem zpod přikrývky a opatrně jsem z hromady, na které ležely batohy, oblečení a výstroj, vytáhl železnou kotvu, pevně omotanou v kusu látky. Byla to kromě Skrraigu naše jediná kovová zbraň.

Přelezl jsem ke vchodu do bivaku a přeplazil se přes úzký tunýlek, který vedl ven na plošinu ohrazenou sněhovým valem. Vichřice byla ještě stále velmi silná a i v chráněném kaňonu se přes větrem hnané závoje sněhu dalo vidět sotva na deset sáhů.

„Asi už začínám blouznit“, pomyslel jsem si. „Žádný člověk by se přece v takovémto počasí neprocházel po průsmyku“.

Vzápětí jsem však kroky zaregistroval znovu. Tentokrát však už nebyly jenom snovou vidinou. Zvuk přicházel od cesty a zdálo se mi, že vidím už i tmavý obrys postavy. Pevněji jsem sevřel svoji zbraň a přikrčil jsem se za sněhovou zídku. Kroky se stále přibližovaly. Tu mě napadlo, jak jsem je mohl při takovéto vichřici z takové vzdálenosti zaslechnout. Znovu jsem zapochyboval o svém zdravém úsudku a mírně jsem vystrčil hlavu.

Umělý květ

Alwynn Bílá Ruka

Děvčátko v modrých šatech se usmálo a zvedlo zařatou pěst sevřeně prsty rozlétly se v let maličká dlaň a její smutné čáry odhalil světu tu věc malý bílý květ byl umělý, nikdy neuvaldal byl umělý jako tento svět

mraky se rozlezy po obzoru nad městem přestal žhnout rudý kotouč vyrojili se lidé tisíce a tisíce těl každé vypadalo sice jinak ale uvnitř byli stejní stejní jako tento svět stejní tak jak to chtějí Oni

elfové a skřítci uprchli do neprostupných lesů a skal

Svatební obřad se vydal, Griffin byl šarmantní, nevěsta byla krásná a ostatní byli krátce po začátku slavnosti úplně ožralí, zvláště přátelé z ženichovi strany. Novomanželé dostali spoustu dáků a celou slavnost provázela příjemná atmosféra. Možná proto si nikdo ani nevšiml, že se novomanželé poměrně záhy vytratil. Inu, každý měl chuť na něčí jiné, někdo na víno, jiný na kořalku, a další...

“Tak zatím”, loučil se s ostatními Krochta na gorganském Hlavním náměstí, “My se jedem ubytovat. Pošlete mi zprávu, kde bydlíte”. “Tak si to tam užij”, přátelsky se loučil Griffin. “Nobilita se jde bavit”, odplivl se Detor, ale nikdo ho neslyšel.

“Hele, U krůty”, ukázal Eodel, “To vypadá dobře”. “Hej, hospodo”, vpadl do lokálu Trblot, “Jídlo, pití, pokaže a ustájení pro koně”. “Samozřejmě vzácní pánové, raději se posadit. O koně se postará podomek”, ochotně se u kláněl hostinský.

“Líbí se mi tu”, pokýval hlavou Eodel, pochutnáváje si na dobré pečince. “Myslím, že je to dostačující”, podotkl Griffin, “Zůstaneme tady”. “A když je ta svatba?”, ozval se Detor, který jinak moc nevnímal. “Už zejtra”, ozval se Airon, elf a hraničář. “To bude pitka”, zasníl se Detor.

Svatba na hradě byla spíše společenská záležitost, pročez postrádala bujarost pitek provázející svatby dobrodruhů. Krochta byl sice představen králi, ale přesto si nedělal nejmenší iluze o tom, kam patří. Místo u stolu v nejvzdálenějším rohu mu toho bylo důkazem, a tak se raději věnoval své ženě a rozhovoru s jakýmsi místním zbohatlíkem. Ale byl v paláci a to bylo hlavní, to se hned tak někomu nepoštěstí. A zítra se zúčastní lovu v královské oboře.

Ostatní družiníci se zatím ve městě zpili jak zákon káže, jak se na takovou svatbu sluší a patří.

Krochta se hned na počátku lovu oddělil od hlavní skupiny honců a raději projížděl lesem samostatně. Z lesa k němu doléhal zvuk řehaček a bubnů. Po chvíli narazil na prchajícího kance. Srazil ho tedy několika blesky, a když se ještě hýbal, zaútočil svým koněm. Vzápětí se objevili sloužící, kteří zabité zvíře odnesli, a Krochta se tak mohl věnovat dalšímu lovu. Brzy zahlédl v křoví srnce. Pobídl tedy koně, přičemž na něj seslal rychlost, takže zakrátko prchající zvíře dostihli a čaroděj ho proklál mečem. ‘A jde to i bez blesků’, pomyslel se Krochta, vzpomínaje na uštěpačné poznámky ostatních družiníků ohledně jeho loveckého umění.

Krochta ještě chvíli křižoval les, hledaje nějakou oběť, když pojednou spatřil, že nejen zvěř se stala obětí dnešních lovců. Na zemi leželo tělo. Čaroděj se rozhlédl a opatrně přijel blíž. Zdálo se, že na blízku nikdo není, proto seskočil a obrátil tělo na záda, aby se zděšením pohlédl do bledé tváře prince Drumora, následníka trůnu. Krochta zjistil, že ještě dýchá, ale sám se neodvážil začít s oživujícími pokusy, proto naložil prince na koně a tryskem se vydal zpět, k základnímu táboru, kam se snášeli ulovená zvířata. Nikdo zřejmě nepředpokládal, že nezůstane jen u zvířat.

Když Krochta přivezl tělo prince, vypukl vcelku pochopitelný povyk. Naštěstí byl nablízku královský lékař, který se prince okamžitě ujal. Krochty si zprvu nikdo nevšiml, až později se několik vojáků zajímalo, co se vlastně přihodilo. Čaroděj jim vše po pravdě vypověděl, také neměl proč zapírat, načež ho vojáci opustili, zřejmě šli hledat nějaké stopy. Lov byl samozřejmě ukončen a všichni se v živých diskusích vraceli do paláce.

Krochta se rovněž vrátil do paláce a odebral se do svých komnat. Někáký čas tam strávil se svou ženou, když se ozvalo zaklepání na dveře a po Krochtově výzvě vešel král.

“Dobrý den, pane Krochta”, pozdravil Gorandir, “Přišel jsem poděkovat za záchranu syna”. “To nestálo za řeč”, skromě prohodil čaroděj, v duchu si představuje, jak bude ostatním vyprávět o králově osobním poděkování. “Ale stálo”, odporoval král, “Stálo. To však není jediný důvod proč jsem za vámi přišel. Vaše družina mi několikrát pomohla, proto bych vás chtěl požádat, jestli byste se nepokusili něco vypátrat. Nezávislí dobrodruzi se často mohou dozvědět víc, než královští vojáci. Co vám ostatně budu povídat, před XXX lety jste si taky poradili”. “Dobrá, několik lidí od nás přijelo do města, takže jim řeknu a porozhlédneme se”, poškřábal se Krochta ve vousech, “Ale potřeboval bych vědět všechno o momentální situaci v paláci”.

“Dobrá”, pokýval hlavou král, “Tak tedy, jak jistě víte, králem jsem tu já a Drumor je můj jediný syn, z čehož plyne, že je následníkem trůnu. Pokud by zemřel, měla by na trůn právo Manwing, která nemá manžela. Po ní by přišel na řadu Wrighram, který se včera oženil s Arnúthien. Shodou okolností jsou díky svatbě na hradě přítomni také mí dva synovci, Brodhard a Dijard, synové mojí sestry Fillain, která se provdala a žije daleko na severu, kde má její manžel jakési nezávislé území. V případě úmrtí všech mých potomků, by to byli právoplatní následníci, ale myslím, že doma jsou natolik odríznuti od dění tady, že by se zřejmě nestčili včas přihlásit o své

S láskou se s tebou loučí tvoje žena Wulpin.

Novinky liscannorské

Krochta Moskyt, pátý starosta liscannorský

Dnešní novinky naváží svým obsahem na novinky z Lyškánory č.23. Budou tedy o samých obyčejných a příjemných věcech. Jsme velmi rádi, že mohu opět napsat, že Liscannor vzkvétá z čehož vyplývá, že i Nurnské družině se daří dobře.

1. Novými občany Liscannoru se stali kroll Burbag, syn Šakův a člověk Yall Reblled z Hedu. Oba dva zatím stále bydlí v novém přístavku hostince U hrocha a stravují se domácí kuchyní paní Rolandy. O těchto dvou válečnicích se tvrdí, že se prý nemají příliš v lásce. V budoucnu by si oba prý chtěli postavit svá stavení.

2. Elf Melchizedech posbíral ve svých úlech první snůšku medu, který následně všem rozdál. Med byl vynikající kvality a kupodivu pouze hobit Detor si z něj udělal medovinu. Elfu Melchizedekovi patří velký dík i za to, že jeho včely zatím nikoho nepoštipaly.

3. Starosta vyzývá pana Eodela Zivřila, aby si přišel pro peníze, které mu náleží jakožto obecnímu hrobníkovi na další rok. Panu Zivřilovi můžeme gratulovat k naprostému nedostatku práce, což je při jeho profesi bezpochyby radostné.

4. Skončil druhý školní rok v Liscannorské obecné škole. Premiantem ročníku se opět stal Allen Moskyt. Gratulujeme!

5. Pan Eodel Zivřil a slečna Wulpin z Pralesa spolu uzavřeli sňatek. Rovněž gratulujeme! O sňatku a vůbec o jejich soužití koluje spousta pověstí, z nichž mnohé se jeví jako pravdivé. Sňatek obecního hrobník a divoškou proběhl v tajnosti, pouze za účasti dvou svědků, p. Moskyta a p. Drtinosa. Hostina se nekonala vůbec. Eodel se pouze se svědky opil ve staré putyce Eodel zmocnil na jedné výpravě ještě jako nemluvněte. Když jsou oba nevlastní rodiče na výpravě, stará se o Eonna paní Grimel Chinská. Kromě těchto tří normálních obyvatel bydlí v domě ještě pes a osel Rutger. Zlí

jazykové tvrdí, že Rutger spí s Eodelem v posteli a Eodel to nepopírá. Každopádně je osel Rutger určitě tím nejrozmazlenějším zvířetem v Liscannoru. U hrobníků je tedy veselo.

6. Do Liscannoru se přistěhoval i pan Trřaskatul Drtinosa, který dříve bydlel v obci Vranigost. Liscannofané, konkrétně p.Moskyt, p. Griffin, p. Eodell, p. Melchizedech, p. Yall a p. Burbag mezi sebou vybrali peníze a panu Drtinosovi postavili nový kamenný dům a nadšený Drtinosa za to obci věnoval deset tisíc zlatých. Vítejte, trpaslíku!

7. K vyzvednutí peněz na další rok vyzývá starosta i pana Rhandira. Je zajímavé, že většina zaměstnanců obce na finance úplně zapomíná. Možná, že to svědčí o přílišné štedrosti obce.

8. V úvodu je sice napsáno, že novinky budou věnovány pouze příjemným událostem, ale teď si vzpomínám, že došlo i k jedné nepříjemné. Drzým zločincem byla napadena obecní škola, přičemž došlo k fyzickému napadení pana řídícího Rhandira a dětí, které byly právě přítomny školní výuce. Neznámým gaunerem byl hnusný kroll, který požadoval za propuštění dětí výkupné ve zlatě. Zločinec byl naštěstí zlikvidován právě se navrativšími dobrodruhy, aniž došlo k jakékoli újmě na zdraví rukojmích, kromě duševního otřesu. Násilník byl za svůj ohavný čin po zásluze potrestán.

9. Vzhledem k tomu, že v obecní pokladně je nyní čtrnáct tisíc zlatých nastala otázka, co s nimi? Starostou bylo rozhodnuto, že liscannorská vodní nádržka bude rozvětšena, prohloubena a vyčištěna, postaví se hráz a následně se zakoupí násada ryb. Liscannofané si tak budou moci kdykoliv zarybařit. Také padl návrh na vybudování kašny na návsí. Nápadu se nadšeně chopil elf Melchizedech, který prohlásil, že sestrojí zařízení zvané “trkač”, které bude do kašny přivádět vodu. V okamžiku, kdy donese věrohodný náskres takového zařízení a celou věc technicky vyřeší, budou na stavbu uvolněny obecní peníze. Jsou i další návrhy na to co s penězi. Je možné, že se zakoupí loď k plavbám po moři a část peněz by mohla být věnována spolku liscannorských vdov.

10. Tímto desátým bodem definitivně ruším to, co jsem napsal v úvodu. Tyto novinky nebudou jen veselé a poklidné. Je to dáno tím, že se družina vrátila z výpravy. Své mladé životy na ní položili dva chrabří liscannofané. Jako první padl nešťastnou náhodou hobit Nervor Chinský, který tak dlouhou pokoušl osud až se mu to vymstilo.

zatlk alchymisty Detora a Nervora Chinského, údajně kvůli prošetření v paláci. Hobit nazval královské vojáky prasaty, a přidal ještě pár peprnějších výrazů, načež byl svázán a s roubíkem byl vysazen na koně. Pan Nervor raději neprotestoval.

Družiníci se po té, co je oddíl vojáků opustil vypravili zpátky do hostince U krůty. Možná budou pokračovat zítra. Nervor s Detorem byli nakonec ráno propuštěni, když jim byli prohledány osobní věci, mezi nimiž nebylo nalezeno nic závadného. Detor ovšem nevyvázl bez pokuty za urážku královského činitele.

Druhý den začali dobrodruzi tím, že se jeli podívat na místo svého nočního incidentu se strážci pořádku. Airon opět objevil stopu hobita, a šel po ní až na hlavní cestu, kde se mu stopa ztratila. “Pravděpodobně mířil do města”, bystře usoudil Krochta. “Pravděpodobně”, dodal Airon, “Ale tam jeho stopu určitě nenajdu”. “Můžu se zeptat, jestli ho tam včera někdo neviděl”, zamyslel se Eodel. “Kolem města nejsou hrady, moh’ tam přijít kudy chtěl”, zavrhl nápad Griffin, “Vrátíme se do hospody a tam se dohodnem”.

Odpoledne se družina rozdělila na několik skupin, které vyrazily shánět informace. Krochta a Griffin se vydali za Gorandirem. Krále se ovšem dočkali až po hodně době a nezískali od něj ani potvrzení o tom, že pracují pro něj. Gorandir jim vysvětlil, že počítal s tím, že síla družiny bude v její nenápadnosti a v tom, že nikdo nebude vědět, že pracují pro něj. V opačném případě se informace o pátrání Nunských rychle roznese a pachatelé si na ně dají pozor, stejně jako si zřejmě dají pozor na gorganské vojáky. “V nenápadnosti je síla”, prohlásil král, “Alespoť nenápadnosti vašich předchůdců vděčím za život. Jelikož o nich můj tehdejší nepřítel nevěděl, nebyl připraven se proti nim bránit”. Oba dobrodruzi museli uznat, že král má pravdu. Bohům žel, na to, že pozornosti mají budit co možná nejméně přišli pozdě. Již brzo se o tom měl přesvědčit sám vůdce Numských.

Další skupina, čítající tři trpaslíky a alchymistu Nervora se vydala pátrat do městských hostinců. “Kdo moh’ střílet na prince?”, zamyslel se jakýsi opilec v notně zašpiněných hadrech, který už v hospodě seděl evidentně dost dlouho, “To byli určitě ty trpajzlíci”. Pak teprve přes hustou opilostní mlhu zaostřil s kým to vlastně mluví. “Ehm, no, možná ne. Ale byli to určitě nějaký hajzlové, třeba jako můj šéf”. “A jak se menuje tvůj šéf?”, zbystril pozornost Eodel, “A ce je zač?”. “Plimeš. To je hrozný bidák. Včera mi strhnul dva stříbrný z platu, že ‘sem prej blbě zamet Dobytčí trh. Parchant. Aby

ho čert vzal”. “A óákej hobit u vás nepracuje?”, přeptal se ještě Eodel. “Jó, jeden jó”, vysoukal ze sebe opilec a z hluboka se napil z podaného korbelu, “To je hrozný blbec. Ani do hospody nechodí, jenom pracuje. Vod nevidim do nevidim. Ale může si za to sám, má na krku pět harantů”.

Rozhovor ještě chvíli pokračoval, ale nakonec dobrodruzi usoudili, že Plimeš, šéf čtyř popelářů a zametačů nemá s postřelením prince nic společného. Jejich otázky se tudíž stočili jinam. “A nevíš, kde by su tu dal se hnad nějaký jed?”, zkusil to Eodel. “Med?”, rozuměl špatně popelář. “Né med, jed, jako na otrávení někoho”. “Có jed? Vy chcete jed?”, vypoukl oči opilec, “Vychete někoho otrávit”. “Ale né”, ozval se Trblot, “Ale princ byl prej zasažený otráveným šípem”. “Vážně”, kroutil hlavou údržbář, “No to byli teda parchanti, ty co ho postřelili. Zrovna jako můj šéf Plimeš”. “No dobře, ale nevíš, KDE by se takovej jed dal sehnat?”, dožadoval se odpovědi Eodel. “Bohové chraďte, já a jed, ale v hobití čtvrti se prej daj sehnat takový věci”. To družiníkům stačilo.

Poslední skupinu tvořili hraničář Airon, oblíbená zlodějka Bibiána, elf Melchizedech a částečně šilený hobit Detor. Ti si to nejprve namířilo do několika Gorganských zbrojství ve snaze zjistit něco o neobvyklém opeření ze šípu, které našli v lese. “Šíp?”, odfrkl si první kovář, kterého navštívili, “To nevedu. Zato tu mám krásnou sekýru, radost pohledět. Nechcete si jí vyzkoušet?”, otázal se Airona, který se co do velikosti nemohl se zbraní přilíši měřit. “Ne, děkuji”, odmítl elf, “Já jen kvůli těm šípům...”. “Nebo tady ten obouručák”, pokračoval kovář s podivným leskem v očích, “Tím přeseknete vlka vejpl ani si toho nestačí všimnout”. “Né, né, díky. My už musíme jít”, vycouval ze dveří Airon. “Tak tedy přijďte zas”, pokrčil rameny kovář a lesk v jeho očích pohlásil.

“Mám krásné šípy”, usmál se další zbrojář, “Sám je vyrábím”. “A takovýhle opeření děláte?”, podal mu Airon peříčko. “Ukažte”, se zájmem se na věc zadíval zbrojář, “Černé opeření, to nedělám. Ale počkejte”, zarazil se překvapeně, “Dy to pírkó je z vorla”. “A z vorlů se opeření nedělá?”, zajímala se Bibiána. “Normálně ne”, odvětil zbrojář, “Síce se říká, že opeření z vorla líp nese, ale já myslím, že je to pověra. Vono se to taky dost prodrazí, žejo. Sežeňte dneska jen tak vorla. Já osobně dělám vopeření z holubů a nikdo si nestěžoval”. “A myslíte, že nějaký jiné zbrojář by to moh’ dělat?”, otázal se Airon. “Já nikoho takového neznám a nikdy ‘sem ani vo nikom takovým neslyšel. To nejde, vzít jen tak luk a říct ‘Du do lesa na vorly’. Proč by to někdo dělal. Když

viděl Trblot, rozhodl se také zapojit do boje, aby o sobě stále mohl tvrdit, že je nejslepší válečník v družině, a vpadl Wrighramovi do zad. Těžce raněný šermíř učinil poslední zoufalý pokus na svou obranu, z jeho meče vyšlehl černý blesk. Těsně minul odvážného Traskatula a zaryl se do prsu Trblota Vratiglada, kde propálul palec širokou díru do pancíře. Trpaslík se s heknutím svalil na zem. Jeho z několika ran krvácející tělo tento poslední zásah již nevydrželo. Jeho vrah ho však nepřežil o dlouho. Ostatní družiníky sice poslední Wrighramův kousek poněkud zarazil, ale o to větší údemnost měl závěrečný útok, kterému umdlévající šermíř již neodolal.

“Právě jsme zabili jednoho z nejmocnějších mužů v království”, konstatoval Krochta směrem ke schodům, kde se začali objevovat zbylí družiníci, zdržívši se pod záminkou svazování zajatkyň. “A teď rychle za králem”, kývl na Eodela, těžce se sbírajícího ze země, “Vy ostatní tu zatím hlídejte”.

“Tak Wrighram je mrtev”, pokýval smutně hlavou Gorandir, “Doufám, že máte o jeho vině přesvědčivé důkazy”. “Máme zajatkyňi, která byla s ním”, přisvědčil Krochta, “Na mučidlech vše jistě přizná. Teď bychom chtěli pár vojáků, abysme zajistili ten dům a bez problémů převezli oba do paláce”. “Máte je mít”, pokýval hlavou král, “A pospěšte si. Výslech začne hned jak to bude možné”.

“No a při výslechu z ní vypadlo, že je Wrighramovou matkou, a že jeho otcem byl Drómin”, vyprávěl Krochta celý příběh v hospodě U hrocha těm, kdož se na slavnost do Gorganu nevypravili. “Ona si myslí, že celá Dróminova zrada byl výmysl, a že ho král nechal normálně zavraždit, tak se chtěla pomstít. Ale u toho výslechu jsme nebyli, to nám sdělil až Gorandir, když jsme tam byli druhý den s Eodelem. Pak nám pěkně poděkoval a dal nám docela slušnou odměnu”. “A mě potom poděkoval zvlášť”, přicupital Jeremiáš s plnou náručí pěnících korbelů, “Kdybych tam totiž nepopíjel víno, tak možná prince Drumora zapíchl”. “Nepovídej”, ozval se hraničář Airon, “Ty jsi pro krále krev necedil, tak se nevytahuj”. “Zato tys jí cedil, co?”, ušklíbl se hostinský. “No necedil, ale moc nechybělo”, odvětil elf. “Počkej, Jeremy, a jak to vlastně bylo s tím vínem?”, ptal se honem elf Melchizedech, “To ses jako opil, a pak jsi hledal toho vraha, nebo jak to bylo?”. “Ale né”, zavrtěl hlavou Jeremiáš, “Já jsem prostě na chodbě zahlídl toho chlápka, jak se tam plíží, tak jsem na něj zavolal vojáky”. “Ahá”, nasadil Melchizedech chápavý výraz, “A to jsi se jako schoval ve stínu, jó, a použil si tichej pohyb, že jo. Ale vlastně, ty si

kouzelník. A byl si aspoť neviditelný? A měl si dudu?”. “Viš, Melchizedechu”, odpověděl Jeremiáš, kterému se začínala točit hlava, “Já ti to radši povím někdy jindy”.

“Teda řeknu vám, nechtěl bych být králem”, zamyslel se Darlen, “Každou chvíli chce někdo zabít vás, nebo aspoť někoho z rodiny”. “Ale prosím tě”, ušklíbl se Krochta, “Tady v Gwendarronu se přece nic nestalo jak dlouho”. “Ale co ty víš, co se nahoře děje”, oponoval hraničář, “To se k našim uším nedostane. Určitě je tady kolem spousta lidí, kteří by rádi usedli na trůn”. “To je sice pravda, ale tohle je velká země”, zamyslel se čaroděj, “Tady nemůže jen tak někdo zabít krále a nastoupit na jeho místo. Co armáda, a šlechta, to je složitý”. “Ale ten Wrighram to měl dobře vymyšlený”, podotkl Eodel, “Ten by se stal legitimním králem”. “Ale v Gwendarronu by se mu to nepodařilo, to musíš uznat”, trval na svém Krochta, “Tady si nemůže vzít každéj ouchcapek někoho z královské rodiny”. “To myslíš jako Halka?”, dotázal se Melchizedech. “Ale to je taky tím, že je Gorandir moc outlocitnej”, vysvětlil Darlen, “Dcera nebo vnučka se zamiluje, a on klidně ke šotku svolí”. “To já bych je hnal”, přispěl svou troškou do mlýna Eodel. “A koho? Ty dcery nebo ty ženichy?”, zeptal se opět Melchizedech a opět se odpovědi nedočkal. “Myslím, že stejného názoru je král Gwendarronu”, ušklíbl se Krochta. “Ale Gorgan je něco trochu jinýho”, přinesl Jeremiáš další rundu, “Dyk kdejaekej gwendarronskej guvernéř spravuje větší území a má větší moc než Gorandir”. “Ale je to král”, doplnil Detor a obrátil do sebe další korbel.

“Ahoj, Griffine. Jak se daří ženě”, přivítal Krochta lupiče, který právě vešel do lokálu. “Buďte zdraví”, usmál se přichozí, “Díky za optání, už se vzpamatovala. A jak to probíhalo, když jsem byl pryč?”. “Tak si poď sednout sem vedle mě”, srdečně zval Linfalase starosta, “Já ti to hned celý převyprávím. Ostatní už to sice slyšeli, ale neuškodí jim, když si to poslechnou znova”.

A tak to šlo až do rána.

Démon Alkohol

Arkuss Dettor

Tiše tu sedíme, ruku v ruce
Furt smíchý brečíme
V kol se bavíme
Ruce naše špinavé svírají cosi
To malé, tu paní, tu krásku
Toho démona štěstí, zloby

mluvit“, načež zmizel.

“Ták, co byste potřebovali?”, začal Borin otázkou, “Slyšel jsem, že jde o nějaké jedy”. “Ano”, promluvil Airon, “Potřebovali bychom nějaké jedy, které jdou natřít na šípy”. “No jo, to je špatné”, poškřábal se hobit na bradě, “Toho tu moc nemáme. Tady je poptávka spíš po tradičních jedech, proti krysám a podobně, ty natírací jedy, to se tu moc nepoužívá. To víte, město není zase tak velké, příliš se tu nevaždí, a tak to není mnoho potřeba”. “A v poslední době, nezajímal se někdo o ty jedy?”, optal se Airon. “Proč vás to zajímá?”, zatvářil se podezřívavě Borin. “Ále, něco jsme zaslechli”, špitla Bibiána a vyvalila na hobita svůj důvěryhodný kukuč. “No jo”, odkašlal si Borin, “Skutečně. Tedy, snažila se sem vetřít nějaká cizí skupina, a místní podsvětí mělo plné ruce práce s jejím zlikvidováním”. “A co to bylo za lidi?”, zajímal se Airon. “To já nevím”, usmál se Borin, “To víte, k podsvětí nepatřím. Já jsem poctivý obchodník. Ale proslychá se, že jejich šéf byl až z Codgicku”. “A zničili je?”, ozvala se Bibiána. “Jó”, pokýval hlavou Borin, “Alespoť si to mysleli. Ale vod tý doby se stejně čas vod času děje nějaká loupež, vo který místní podsvětí nic neví. Jakoby za sebou nezanechávali stopy. Ale to jsme se nějak zapovídali, promluvme si raději o těch jedech”.

Airon z Bibiánou si nakonec žádný jed nekoupili, nabídka nebyla valná a ceny se jim příliš nezamlouvali. Když se vrátili do výčepu, všimli si, že tam přibyla trojce trpaslíků a jeden kudůk, tedy druhý průzkumný oddíl numské družiny. I na ně čekala schůzka a Borinem, z níž si Nervor odnesl jeden plný flakónek záhadné tekutiny. Po té družinici vynesli Melchizedecha, kterému přišel k smíchu každý vlastní krok, a zamířili ke Krůtě.

U krůty však ztuhl úsměv na rtech i kouzelníku Melchizedechovi. Už tam totiž na ostatní čekal zloděj Griffin, bledý jako stěna, žmolaje v ruce jakýsi lístek. “Co se stalo?”, zeptal se trpaslík Trblot lupičův přítel, vida jeho mrtvolně bladou tvář. “Moje žena... je pryč”, zašeptal elf zdrceně. “Co? Jakto?”, podívali se na něj tázavě ostatní. “Našel jsem jen rozházený pokoj a tenhle lístek”, ukázal zloděj. “Stojí tam, že máme být zítra v poledna za hranicemi Gorganu, jinak...”. “Co jinak?”, vyhrkl Eodel. “Nemám chuť znovu číst, co by se stalo jinak”, prohlásil Griffin. “Každopádně, balíme. Trblot skočí do paláce pro Krochtu ten musí jet taky. A Airon se zatím podívá po stopách, třeba nám něco řeknou”.

Hraničář se sice snažil seč mohl, plázl se blátem boční uličky, do níž ústilo okno z Griffinovy ložnice, ale stopy tří lidí a jednoho hobita, které našel v pokoji, se mu sledovat nepodařilo. Když dorazil Krochta, proběhl magický

výslech hostinského, ale ani ten nic nepřinesl. Dobrodruzi tedy šli spát, aby brzo ráno mohli vyrazit na jih.

Blížil se večer a dobrodruzi stále spekulovali o tom, co už dnes mnohokrát probrali. Už dobrou hodinu před polednem se utábořili za hranicemi gorganského království, na dohled kouří, stopajícím z kominů vesnice Turst. “Nezdálo se, že by nás někdo sledoval”, opakoval už po několikáté trpaslík Eodel. “Moh’ by nás třeba sledovat havran, nebo něco”, nadhodil Trblot a tázavě se zadíval na Krochtu. Ten jen pokrčil rameny. “Možné to je”, dodal. “Třeba nás ani nesledovali a Griffinovu manželku podřízli”, ozval se alchymista Detor. “Ticho”, okřikl ho Trblot, “Eště tě uslyší”, kývl směrem k místu, kde stranou od družiníků stál lupič z rodu Linfalsů a pozoroval obzor. “Snad by se neodvázili jí ublížit”, nadhodil Krochta. “Co ty víš, co ‘sou zač’, zabruclí Nervor. “Taky nevěděj, co ‘sme zač my, che, che”, podotkl Detor. “Hele”, ukázal Trblot směrem k severu, “Támhle de nějaký kluk”.

A skutečně, od Turstu k dobrodruhům přicházel asi dvanáctiletý chlapec. Když přišel blíž, rozhlédl se po větrem ošlehaných tvářích a pak zamířil ke Griffinovi. “Tohle bude pane pro vás”, prohlásil a předal lupiči kus pergamentu. Ten na něj bez váhání pohlédl. “Ha. jedeme”, vykřikl a rozběhl se ke koním. “Počkej”, ozval se Trblot, “Co to je?”. “Mapa”. “A co s tím klukem?”, otázal se Eodel. “Na toho kašlu”, odfrkl si Griffin a vyskočil do sedla. “Ale já ne”, prohlásil rezolutně Krochta, “Kdes to vzal, chlapče?”. “Dal mi to takovej pán”, odvětil hoch. “A jak vypadal?”. “Ták normálně. Člověk, měl plášť s kápí, stejně jak to nosí starej Frejd, co přišel vo voko”. “A jak došlo k tomu předání”. “Nó”, poškřábal se chlapec na hlavě, “Dal mi ten papír a říkal, že až bude slunce zapadat, abych to přines sem a dal támhleтому pánovi, a pak vodjel na voze”. “A kdy to bylo?”. “Jó, tak nějak po vobědě”. “A proč si vybral zrovna tebe?”. vložil se do rozpravy Trblot. “Von si tam zrovna nikdo jinej nehrál, já tam čekal na kamarády”, pokrčil rameny chlapec. “Tak, kurva, jedete nebo ne, protože já jedu”, houkl na ostatní Griffin, který už se hezkou chvilí netrpělivě vrtěl v sedle. “No jó, jedem”, pokýval hlavou Krochta, “Jenom, říkal ‘si, že ten chlap vodjel na voze, jak vypadal?”. “Normální vůz s plachtou, nebylo vidět dovnitř”. “Už má stejně pořádné náskok”, houkl na čaroděje Trblot a pobídl koně, aby následoval vůdce Griffina, který už se cvalem vzdaloval.

“Tak tady vod toho je ta krev”, vytáhl Airon z křoví zařiznutou slepici. “A určitě není nic z ní?”, kývl Detor směrem ke Griffinovi, který

“Jak se menuješ, chlapče?”, vyštěkl na hobita Eodel. “Buhbur, prosím”, zašeptal tázaný. “A co tu děláš?”. “Jsem přivázaný u stromu”. “Co”, zbrunátněl vůdce numských dobrodruhů, “Tak ty si z nás budeš dělat randu?”. “Nech to na mě, náčelníku, he he”, přistoupil k zajatci Detor se svým řeznickým nožem. “Tomu říkáte výslech”, vyhmul si rukávy Trblot, “Puste mě na něj”. “Tak dost”, vykřikl Eodel, “Ticho. Výslech povedu já, a Krochta bude... však on ví co. A ty nám pěkně povíš co ve městě děláš”, ukázal vůdce na hobita. “Já jenom projíždím”, odpověděl hobit a tvářil se nevinně. “A nelžeš takhle náhodou?”, zeptal se Krochta, přestože to dobře věděl. “Ehm, já? Ne”, zakoktal se Buhbur. “Mám pocit”, pronesl důležitě Moskyt, “že si tě někdo najal”. “Ehm, no popravdě řečeno, ano”. “Tak proč ‘si nám lhal?”, vyjel na zajatce Trblot. “Počkej”, uklidňoval trpaslíka Eodel, “Vždy se na něj podívej, jak vypadá chudák. Už nám nebudeš lhát, víd’?!”. “Nebudu”, řekl rychle hobit, dříve, než se do toho stačil vložit Trblot. “No vidíte”, obrátil se k družiníkům Eodel, “Nebude”. “Zbláznil se”, zašeptal Detor. “Ale mě taky přijde docela sympatickej”, oyval se Darlen, “Mohli bysme ho rozvázat, von už bude hodnej”. “Tak dost”, přerušil diskusi Krochta, “Nikdo se rozvazovat nebude. Nej dřív se vyslechne”. “No vidíš”, obrátil se Eodel k hobitovi, “Kdyby sis to nerozházel, tak bysme tě i rozvázali, ale takhle...”. “A už nám u všech ardasanských d’asů řekne, kdo si ho vlastně najal”, přerušil se ho Trblot.

Buhbur pak vyprávěl, že jest rovněž dobrodruhem, a jako takového ho vyhledala žena, která mu dala dvacet tisíc za to, že pojede do Gorganu a bude tam vykonávat činnost, kterou mu nařídí. Přiznal se rovněž ke střelbě na prince Drumora a byl to také on, kdo se v noci procházel po hradě s cílem prince dorazit a pak utekl z vězení. Neodhalil však Numským ženinu totožnost ani adresu, nebo prý za ním posílala spojky, co je potřeba udělat. Nutno podotknout, že dobrodruzi opomněli položit přímou otázku, takže hobit při zatajování adresy své zaměstnavatelky nebyl nucen lhát, protože ho Krochta nemohl ani pomocí svých čar odhalit. Někteřím družiníkům se hobita zželelo a jako kolegu byli dokonce ochotni ho propustit, ale rázně zasáhl Krochta, který jakožto starosta nesnášel jakoukoli podvratnou činnost, a jasně rozhodl, že Buhbur bude předán spravedlnosti. V pytli byl hobit dopraven zpět do Gorganu.

Tam se družina rozdělila na několik částí. Krochta se vydal do hradu, aby zajetí hobita oznámil králi, a také aby se od něj dozvěděl, kam s ním. Bylo totiž třeba zavít ho na bezpečné místo, odkud by neutekl. Detor se vydal do Buhburova přechodného bydlíště v opuštěném domě Na

Krtovce 15, aby vyčkal, jestli se hobita nepokusí někdo kontaktovat. Jako osobní stráž mu byl přidělen neviditelný Trblot. Ostatní hlídající hobita čekali na Krochtu s tím, že přijdou za Detorem, jak jen to bude možné.

“Hej, Buhbure, jsi tu?”, uslyšel Detor cizí hlas, pravděpodobně hobitů. Vzápětí se pootevřely vstupní dveře a objevila se malá postavíčka. “Tady jsem”, odpověděl alchymista a pohnul se ve stínu pod schodištěm. “Mám tě okamžitě přivést k Sordoně”, sdělil hobit důvod svého příchodu. “A kde je?”, snažil se vyzvědět Detor, ale měl smůlu. “Ty nejsi Buhbur”, zjistil nále s překvapením hobit a šáhl k opasku, kde měl ukrytu dýku. Nevšiml si však, že v přítmí ukrytá postava skrývá za zády kuši. “Aaaa”, zachroptěl hobit po té, co se mu šíp zapíchl do břicha. Jeho dýka zazvonila o podlahu. Hobit se dal na útěk, ale další rána ho zasáhla do zad.

‘Je po něm’, oddechl si Detor po ohledání bezvládného těla. Pak hobita zběžně prošacoval, ale nenašel nic zajímavého, a tak mrtvolu ukryl do jednoho z vedlejších pokojů.

“Co se děje?”, přisupěl Trblot, který se zapomněl v zahradě. “Přišel hobit, a řekl, že mám jít k nějaký ženské, ale jak se to, sakra, jmenovala, Sabra..., Sabro..., Sabrina, nebo tak nějak”, odvětil Arkus, “Pak mě ale poznal, tak ‘sem ho musel sejmut”. “Musíme za ostatními”, přemýšlel Trblot, až se mu z hlavy kouřilo, “Aby nám Buhbur řek’, kde tu ženskou najdeme”. A tak se vydali ke Krůtě.

Ostatní mezitím předali hobita do domu jakéhosi spolehlivého šlechtice, kam je poslal král. Pak se rozdělili na dvě skupiny, kvůli nenápadnosti. První, kterou vedl Eodel a tvořili ji ještě Krochta, Trřaskatul a Darlen, se vydala neprodleně za Detorem do hobitova příbytku. Zbytek družiny Bibiána, Nervor, Aeron a Melchizedech se šli podívat ke Krůtě, jestli se tam něco nového nesešlo, a měli se pak vrátit rovněž Na Krtovku 15. U krůty se nic nového nestalo, ale elf Melchizedech odmítl jít s ostatními zpátky a raději šel na pokoj a uleh, nebo byl již znaven.

První skupina mezitím dorazila k opuštěnému domu a družinici se strategicky rozestavili po zahradě. Tři dobrodruzi od Krůty dorazili o něco později a první skupiny si vůbec nevšimli, ale v zahradě se skryli také. A pak všichni čekali.

Zatím Detor U krůty burcoval Melchizedecha ze spaní, aby je okamžitě zavedl k domu, kam složili Buhbura. Elf se dost neochotně vyhrabal s postele a společně se vrátili na místo

hotovo, došlo na druhou nejoblíbenější činnost nurnských, hned po přepočítávání pokladů, výslech zajatců.

Výslechu se ujal Krochta Moskyt, čaroděj a známý čtenář myšlenek. “Proč jste nás přepadli?”, udeřil na třesoucího se ubožáka. “My, my, my jsme dostali zapláceno”, vykotal muž a nebyl dalek další ztráty vědomí. “A kdo vám zaplatil?”. “Jeden hobit. Přišel za náma a nabídl nám peníze, když vás tady jako přepadneme a vystrašíme”. “Jak vypadal? Mluv, chlape, sic uvidíš”, pohrozil Moskyt. “No jak vypadal. Jako hobit. Malej, né moc při těle, ale nosil takovou strašnou kápi, že mu nebylo pořádně vidět do vobličej”. “Nevymejšlej si, červe”, vyjel na zajatce Eodel, “Jestli mi okamžitě nefekneš jak vypadal, tak uvidíš, co dokáže moje sekýra”. “Ale já mu do tváře vážně neviděl”, rozvzlíkal se nešťastník. “Nebřeč mi tady, chlape, nebo mi dojde trpělivost”, zahrozil Krochta, “A nevykládej nám, že k vám jen tak přišel a dal vám peníze”. “No, my ‘sme tu dost zmámý, v jistých kruzích”, blekotal ubožák. “Jak jste mu vlastně měli dát vědět, jestli to vyšlo?”. “Von čekal za rohem, ale když se v otevřely ty dveře, tak jsme za ním poslali Brenu, aby se pro jistotu přeptal, esli v tom nejsou óáký čáry, a než se vrátil, tak jste přišli”. “Co to meleš?”, vyštěkl Eodel, “Jaký dveře, jaký čáry. Já ti asi budu muset zpřerážet kosti”. “Jo to ‘sem vám eště neřek, že chvíli předtim, než ‘ste přišli se v otevřeli normálně na kliku zavřený dveře, ale nikdo tam nestál”. “Jo tak voni se najednou v otevřely dveře”, prohlásil Krochta s výhrůžkou, která však tentokrát nebyla určena zajatci, v hlase a rozhlédl se po družinících, zejména pak po Aeronovi, “Tak se mi zdá, že někdo opustil družinu a šel napřed”. Nikdo se však ani nesnažil vypadat provinile, zejména ne hraničář.

“Ták, a co s tebou?”, obrátil se čaroděj zpět k zajatci. “Ale já ‘sem vám všechno řek, pánové”, zablekotal nebožák, “Víc toho vážně nevím”. “Víš tedy co”, usmál se Krochta, “My tě pro tentokrát pustíme, ale jestli se objeví ten hobit, tak se sebereš a půjdeš nám to hned říct. “Jestli ne, tak se nestihneš ani před smrtí pomodlit”. “Děkuji vám, vzácní pánové”, ukláněl se muž až k zemi, “Samozřejmě, jak se něco šustne, hned ‘sem u vás. Samozřejmě, služebníček”. “Jak se vůbec menuješ?”, napadlo náhle Darlena. “Šalich, vzácný pane, vzácní pánové”, ukláněl se muž až k zemi, “Tak už padej”, pobídl ho Trblot.

“A teď ty, Trblote”, promluvil Krochta, když za a Šalichem zaklaply dveře, “Pudeš za ním a nespustíš ho z očí. Však my si ho pohlídáme”. Pak čaroděj odfrkl zaklínadlo a trpaslík zmizel. Vzápětí se, zjevně bez cizí příčiny, otevřely a zavřely dveře.

Trblot sledoval Šalicha až do jeho domu

a po chvíli se opovážil vejít dovnitř. Vyšel po schodech do patra a přistoupil ke dveřím. Zevnitř se ozývaly dva mužské hlasy a hluk nějaké činnosti. Trpaslík velice rychle usoudil, že se jedná o balení. Vzápětí mu dal za pravdu Šalich, který vyšel ze dveří s rancem na rameni. Za ním šel ještě další muž, kterého Trblot neznal. Seběhli ze schodů a Šalich zabouchal na dveře v přízemí. Druhý muž zatím zmizel venku. Ze dveří po chvíli bouchání vylezla jakási rozespalá ženšina. “Máme problém”, vyhrllil bez zbytečného zdržování Šalich, “Musíme z města. Řekni Dalpimu, že ‘sme na statku, ale jinak, kdyby mě někdo hledal, nevíš kde ‘sem”. S tím Šalich rovněž opustil dům. nasedl na přítelem přivedeného koně a oba cvalem zmizeli ve tmě. Trblot pokrčil rameny a vydal se ke Krutě.

“Tak odjeli říkáš”, poškrábal se ve vousech Eodel, “To musíme hned zjistit kam”. “Chcete je pronásledovat?”, podivil se Darlen. “Samozřejmě”, potvrdil Krochta, “Musíme je chytit”. “Já si spíš myslím, že jenom chtěl zmizet z města”, ozval se Aeron. “Tak rači moc nemysli”, okřiklho Eodel, “Protože já ‘sem tady vůdce a vy mě budete poslouchat, a když řeknu, že jedeme za těma chlapama, tak jedeme za těma chlapama. A ty se teď sebereš, pudeš s Trblotem a vytáhnete z tý ženské, kam ty chlapi vodíte”. “Na statek”, podivil se otázce Trblot. “Ale na jaký statek, co?”. zeptal se méně chápavého trpaslíka Krochta. “Aha, no jo. Tak dem”. A tak šli.

“Támhle ta to je”, strčil neviditelný Trblot do Aerona, pozorujícího inkriminovaný dům. “Dem za ní”, potvrdil elf. “Co to je? Nějaký krejčovství nebo co?”, podivil se Trblot před výkladní skříní domu, kam žena vešla. “Vevnitř není”, prohlédl výlohou Aeron, “To tu asi pracuje, ženský si často takhle vydělávají”. “Tak se mrkni dovnitř a vytáhni to z ní”, postrčil ho Trblot. “Já?”, podivil se elf. “No já ‘sem neviditelný, já nemůžu”, vymlouval se trpaslík.

“Dobrý den, co si rače přát”, pozdravil prodavač sotva elf vešel do dveří. “Ehm, no tedy”, odkašlal si Aeron, ale domluvit nestačil. “Na vás bysme tu měli krásné zelené šatičky”, spustil prodavač, “Výborný materiál, ten se neprošoupe ani za sto let. Anebo”, pokračoval, když si všiml, že elf nejvíce přílišný zájem, “Tady ty šedivé, do společnosti. Ty by vám padli jako ulité, a je k nim klobouček se sojým párkem...” Nakonec se Aeronovi podařilo prodavače zastavit a vysvětlit mu co si přeje, což muže zjevně nepotěšilo, ale elfovi to bylo jedno.

“Co chcete?”, zeptala se žena, již sledovali, špatně skrývající obavy. “Já jsem přítel Šalicha a dozvěděl jsem se, že je teď pryč”, začal Aeron. “To já nevím, kde je”, odpověděla žena

rychle. “Ale já to asi vím”, zkusil Aeron, “Říkal, že když nebude k zastížení, že bude na statku, jenže já nevím, kde to je”. “To já vám stejně nemohu říct”, odpověla žena. “Jo von vám řek’, abyste to nikomu neříkala”, usmál se Aeron. “Ale né”, začala žena mírně koktat, “Já s ním nemluvívala”. “Jasně, jasně”, pokýval hlavou elf, “Jenže to nemáte nikomu říkat, že je na statku. Ale já vím, že je na statku, a protože ste mi to neřekla vy, že?”. “Né, neřekla”, potvrdila žena. “Tak mi to moh’ říct jediné von, ne?”. “No, to asi jo”, zamyslela se žena. “Tak mi to, prosím vás, už řekněte”, požádal elf. “No dobře, tedy”, rozhodla se nakonec žena, “Tak to musíte severní cestou, v Křenově odbočíte na západ a pojedete do Bohdašína, odtud na Biříčku, tam zahnete k severu a na Šivec, a kousek za Šivcem už to je”. “Moment, moment”, brzdil ženu Aeron, “Já si to musím napsat, pani. Jsem totiž mdlé paměti”.

“A mám to”, usmál se Aeron před obchodem ve směru, kterým tušil Trblota, šťasten z toho, že se mu podařilo obelstít duševně nepříteli vyspělou šicku. Ale i tak na sebe mohl být pyšný, mnozí v životě nedokázali ani to.

Následující čtyři dny strávila skupina nesmyslnou honbou za dvojicí pobudů, jejichž jediným cílem bylo dostat se co nejdál z města. Vůdce Eodel fanaticky trval na pronásledování a první dva dny nedovolil družiníkům ani ulehnout. Eodelův osel Rutger měl na štěstí pro družiníky více rozumu a trpaslíkovo snažení přimět jej k pochodu se stalo jediným rozptýlením vyčerpaných dobrodruhů. Po návratu do hostince U krutý všichni dobrodruzi padli a prospali půl dne.

První se probudil Krochta, a šel se podívat do paláce, co je nového. Ke svému překvapení zjistil, že se mu vrátila žena. Schody vyběhl po čtyřech a do svého pokoje se vrátil tak, že málem vyrazil dveře. “Ach Kroch áčku”, vrhla se mu žena do náručí. “Co se stalo?”, okamžitě se zajímal kouzelník. “Přepadli nás”, vzdychla ***, “Kousek za městem”. “To si někdo odskáče”, hozivě mručel kouzelník, “No, povídej dál”. “Nějaký dva hobiti”, zašeptala *** a pevněji se ke Krochtovi přivinula, hledající ochranu před nepříjemnou vzpomínkou, “Zastřelili vojáky, a pak se jeden blížil s takovým velkým nožem. Chtěla jsem použít ten prsten, co jsi mi půjčil, ale nevěděla jsem, jak se to dělá, tak jsem zavřela oči, a najednou se jakoby zablesklo, ozval se výkřik, a když jsem otevřela oči, tak ti hobiti leželi na zemi, asi mrtví”. “Co měli u sebe?”, zajímal se kouzelník. “No, já viděla ten nůž a kuši, jinak nevím”, pokrčila *** rameny. “No, dobře, dobře”, pokýval hlavou Krochta, “A pak?”. “Pak už jsem jenom došla na voze zpátky sem”. “To je dobře. Tak teď hlavně

neopouštěj palác, já si puđu něco vyřídít”, oznámil manželce Krochta, políbil jí na čelo a zmizel z pokoje.

“Sakra, sakra, sakra”, začal klít kouzelník, jen co za ním zapadly dveře, “To si někdo pořádně odskáče. A mám takový pocit, že už vím kdo”.

“Ahoj, Krochto. Víš, že je ze mě hrdina?”, ozval se za kouzelníkovými zády známý hlas hobita Jeremiáše. “Co to plácáš?”, otočil se rozčilený starosta liscannorský a popadl hobita za límec. “Au, nech mě”, ohradil se Čipera, “Nic ti nepovím, abys věděl”. “Né počkej”, začal se uklidňovat kouzelník, “Co se stalo?”. “Tak abys věděl”, začal Jeremiáš, “Tady v paláci dělá sklep mistra takovej velice milej hobit, nějaký Jarůvek. To víš, já jsem hostinský, takže k sobě máme blízko, tak jsme si hned padli do oka. No, a on mě pozval, abych ochutnal zdejší víno. To víš, že vybíral jenom ty nejlepší ročníky. A tak jsme poklábošili, já mu vyprávěl, jak jsem v mládí dělal dobrodruha, a jak byl u nás na návsi huom a ...” “Zkra to”, přerušil přívál hobitových slov čaroděj. “No dobře”, sklamaně pokrčil rameny Jeremiáš, “Tak tedy spoustu dalších historek jsem mu vyprávěl. A on mi taky vyprávěl o ženě a o dětech a o ..., no to je jedno”, dodal rychle, když spozoroval kouzelníkův výraz. Takže jsme takhle popili, a pak šli spát. No, ale protože jsme toho vypili hodně, tak jsem se v noci probudil a musel jsem jít na záchod. A jak takhle jdu po chodbě, tak si všimnu, jak se tam takhle někdo krade. To víš, my hobiti v tomhle máme svoje zkušenosti. Tak jsem ho chvíli sledoval a pak na něj zavola stráž. Ty ho chytlí a zavřeli do vězení. A já se stal hrdinou, protože to určitě byl vrah”. “No jo, a co to bylo zač, a kde je teď?”, hned se zajímal Krochta. “Byl to hobit, ale už zdrhnul”, odvětil Jeremiáš. “Jak to?”, vytřeštil oči Krochta. “Mě se neptej”, pokrčil rameny hobit, “Prej podrž hlídku a zmizel, ale já se o to moc nezajímal. Já tu teď jsem středem pozornosti. A víš, v kuchyni dělá taková jedna pěkná hobitka...”. “No jasně”, přerušil ho opět čaroděj, “Promiň Jeremý, ale já mám teď moc práce. Řekneš mi to jindy”. S tím Krochta hobita opustil a vydal se za komořím Mlindem.

“Tak abych to shrnul”, objasňoval svým soudruhům Krochta v lokále hostince U krutý nové události a zjištění, “O tom, že menželka odjíždí věděl jenom Wrighram a několik vojáků. Nemusel to být on, každopádně se ale choval značně podezřele, proto si ho vyzkoušíme”. Krochta se pořádně napil. “Řekl jsem mu, že v osm hodin máme na rohu Jalovcové a Dlouhé ulice schůzku s nějakou podezřelou existencí, která nám má předat